

*Călătorind prin vecinicie,
Surprins plăcut va fi să fie
Să văd scris pe-o plac' un nume,
Și „A FOST UN OM DE OMENIE”.*

—Autorul

NICOLAE BUDIȘAN

Doctor inginer profesor universitar emerit al Universității Politehnica Timișoara,
Membru Onorific al Academiei de Științe Tehnice din România,
Laureat al Academiei Române și alte distincții academice,
Cetățean de Onoare al Municipiului Timișoara —
 pentru pionierat și organizarea cercetării și învățământului de automatică
 în Centrul Universitar Timișoara

AMINTIRI

DIN VREMURILE MELE

AMINTIRI
DIN VREMURILE MELE

ÎNCEPUT DE SECOL XXI

Mă prezint

*Dacă nu poți spune oricui ce ai făcut,
lucrul tău a fost fără folos.*

Erwin Schrödinger

*Maestru este numai acela care este dăruit cu
harul de a învăța pe alții. Cu adevărat maestru
este numai cel care, având el însuși multă bogăție
sufletească, știe să dea tot, știință, pricepere și
suflet, fără intenții preconceptuate și fără să aștepte
nimic în schimb.*

Octavian Fodor

*Mulțumesc Necuprinsului Creator – „Natura și
Legile Ei”, pentru marele dar al vieții trăite:*

*Însetat de cunoaștere;
inginer scoditor, cu simț practic, perseverent;
am avut și aptitudini de dascăl;
am iubit artele;
am practicat sporturile;
am fost preocupat de problemele cetății;*

*Regretul vieții mele, Doamne,
E' că nu ne-ai făcut albine,
Rodul muncii noastre să-l împărțim,
Cum se cuvine !*

*Trec dincolo de această viață cu satisfacția
strădaniei de a mă fi adaptat, în demnitate, la
cerințele vecinicei sale transformări.*

Autorul

- *Pionier al Învățământului Tehnic Superior din Craiova*
- *Membru al Comisiei de Automatizare a Academiei Române*
- *Membru al Comisiei de Automatizare a Consiliului Național al Inginerilor și Tehnicienilor CNIT*
- *Pionier al cercetării în Domeniul Automaticii la Filiala din Timișoara a Academiei Române*
- *Pionier al cercetării în domeniul automaticii la Filiala din Timișoara a Institutului Național de Automatică IPA (șef onorific al filialei)*
- *Organizator și Pionier al Învățământului de Automatică la Institutul Politehnic din Timișoara (IPT)*
- *Pionier al Învățământului Tehnic Superior din Craiova*
- *Membru al Comisiei de Automatizare a Academiei Române*
- *Membru al Comisiei de Automatizare a Consiliului Național al Inginerilor și Tehnicienilor CNIT*

- *Pionier al cercetării în Domeniul Automaticii la Filiala din Timișoara a Academiei Române*
- *Pionier al cercetării în domeniul automaticii la Filiala din Timișoara a Institutului Național de Automatică IPA (șef onorific al filialei)*
- *Organizator și Pionier al Învățământului de Automatică la Institutul Politehnic din Timișoara (IPT)*
- *Pionier al cercetării în domeniul automaticii la Institutul de Cercetări și Proiectări pentru Echipamente Hidromecanice din Timișoara*
- *Profesor Emerit al Universității Politehnica din Timișoara*
- *Laureat al Premiului Pentru Științe Tehnice „Aurel Vlaicu” al Academiei Române (2003)*
- *Membru de Onoare al Academiei de Științe Tehnice din România (ASTR)*
- *Premiul Traian Vuia” pentru Științe Tehnice al Galei Excelențe Bănățene „Ediția I”*
- *Membru de Onoare al Senatului Universității „Aurel Vlaicu” din Arad (2014)*

Înmânarea distincției de Membru de Onoare al Senatului Universității „Aurel Vlaicu” din Arad, de către rectorul Universității

Alături de **LOTFI ALIASKER ZADEH**,
creatorul teoriei “FUZZY MATHEMATICS” în domeniul „Teoriei Sistemelor”,
la acordarea, acestuia, a distincției de DOCTOR HONORIS CAUSA
a UNIVERSITĂȚII „AUREL VLAICU” DIN ARAD

- *Cetățean de Onoare al Municipiului Timișoara, pentru pionierat și organizarea Cercetării Științifice și a Învățământului în Domeniul Automaticii în Centrul Universitar Timișoara*

Înmânarea „Distincției de Cetățean de Onoare al Municipiului Timișoara” de către Primarul Municipiului Timișoara prof.univ.dr.ing. Nicolae Robu (2017)

Evenimente și împrejurări definitorii a devenirii mele spirituale, intelectuale profesionale și sociale

• Părinții:

- școală elementară;
- creștini neoprotestanți baptiști¹⁾;
- țărani fără avere, ajunși la oraș, în căutare de lucru, tatăl având șansa angajării pe un post modest la Căile Ferate Române

• Pregătire școlară:

- Școala Primara Nr. 7, Arad, Romania, 1934-1938;
- Liceul „Moise Nicoară” din Arad, Romania, 1938-1946;
- „Școala” (Universitatea) Politehnica din Timișoara, România ,1946-1948;
- Leningradski Politehnicheski Institut (Institutul Politehnic, Leningrad, URSS / Peter the Great St. Petersburg Polytechnic University), Russia, Leningrad, 1948 -1953;
- Moskovsky Energetichesky Institut, Moscova, (Moscow Power Engineering Institute); URSS, Moscova, 1956-1959;

• Cadru didactic universitar:

- Institutul de Mașini și Aparate Electrice / Institutul Tehnic Craiova / Universitatea Craiova, 1953 – 1956;
- Institutul Politehnic din Timișoara / Universitatea Politehnica Timișoara România, Timișoara, din 1959;
- Purdue University, Lafayette, United States of America, Indiana State, Hammond Campus, 1994 – 1995;

• Cercetător științific:

- Academia Română, Baza de Cercetări Științifice Timișoara;
- Centrul pentru Hidro-Energetică și Aero-Energetică al Institutului Politehnic Timișoara, din 1959;
- Institutul de Proiectări Automatizări IPA, Filiala Timișoara (șef filială, anii '80 – '90);
- Institutul de Cercetare-Proiectare Echipamente Hidromecanice (Reșița), Filiala Timișoara, cercetător consultant, în anii '90;
- Cleanfield Energy Corporation Toronto / St. Catherines, Ontario, CANADA

¹⁾ Cu cei 105 milioane de membrii, cultul ocupă locul 4 în lume în rândul bisericilor creștine; în SUA, 4 dintre foștii Președinți au fost baptiști – Abraham Lincoln, Harry Truman, Jimmy Carter, Bill Clinton

SPERANȚA DEMERSULUI MEU:

*A TRĂI
ÎN MINTEA ȘI
ÎN SUFLETELE
URMAȘILOR*

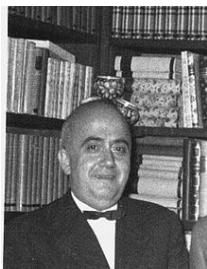
*PROFUNDĂ
RECUNOȘTIȚĂ
TUTUROR
CELOR CARE
AU CONTRIBUIT
LA DEVENIREA
A CEEA CE
SUNT!*

*CARIERE
STRĂLUCITE
FOȘTILOR,
ACTUALILOR ȘI
VIITORILOR,
STUDENȚII AI
POLITEHNICII
TIMIȘORENE !*

*Personalități ce au sprijinit
înființarea și dezvoltarea
învățământului și cercetării
în domeniul „Automaticii”
în Centrul Universitar
Timișoara și Zona de Vest a
României*

Acad. Grigore C. Moisil
părintele informaticii
românești

Acad. Corneliu Penescu
președintele Comisiei de
Automatizare, Acad.
Română

Acad. Corneliu Micloși
director filiala Tmș. a
Academiei Române

Decan, prof.dr.ing.
Toma Dordea

Acad. Bărglăzan,
șef secție filiala Tmș. a
Academiei Române

Acad. prof.dr.ing.
Ioan Anton

Prof.dr.ing.
Gyulai Francisc

Prof.dr.ing.
Alexandru Rogojan

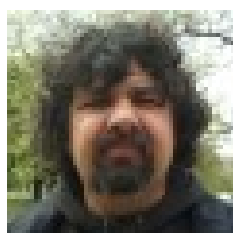
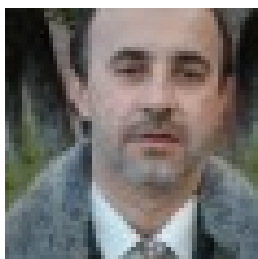
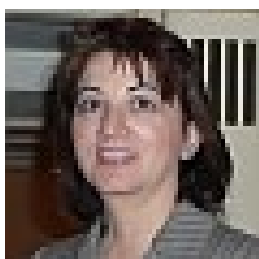

Dr.ing.
Grigore Indreaș

*Profesori ai Departamentului de Automatică
și Informatică Aplicată (2015)*

Conferențieri

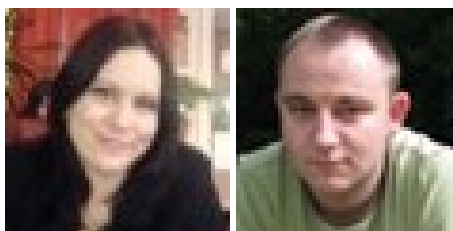

Șefi de lucrări

Asistenți

Membrii ai Colectivului de Automatică

O ÎNTĂLNIRE COLEGIALĂ

(prilejuită de un eveniment jubiliar, la 80 de ani)

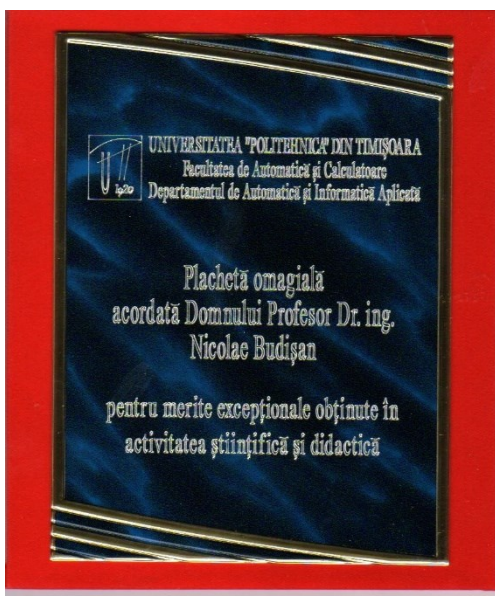
Expunerea profesorului N. Budișan

Elogiul exprimat de către Decanul Facultății de Automatică și Calculatoare
prof.dr.ing. Octavian Proștean

Înmânarea plachetei jubiliare

Cuvântul din partea
Departamentului de Automatică și
Informatică Aplicată,
director prof.dr.ing. Ioan Silea

Felicitarea sărbătoritului de către
Rectorul UPT, prof.dr.ing. Nicolae Robu

Cuvântul Academicianului Prof. Dr. Ing. Toma Dordea,
fost Decan al Facultății de Electrotehnică (la încadrarea mea la IPT)

Cuvântul profesorului Dr. Ing. Dumitru Daba (Catedra de Electrotehnică),
om de mare cultură, iubitor de neam și semeni

Felicitări pentru: „***Cea mai frumoasă și iubitoare soție, mamă și bunică***”
soția Liliana Budișan, cadru artistic al Filarmonicii de Stat „BANATUL”,
suportul din umbră al strădaniilor și realizărilor profesorului

*Mereu cu zâmbetul pe buze ai înțeles a să treci prin viață,
muncind și ajutând într-una, nimic n-ai precupețit „Mămică”,
pentru tot îți mulțumește „Tică”*

Colegii sunt „puși pe glumițe”

Cel mai bun prieten și coleg de an de studii (și de cameră „la gazdă”), Prof. Dr. Ing. Aurel Dreucean (prodecan al Facultății de Mecanică a UPT)

Radu-Emil Precup (tânăr atunci), de la Universitatea Politehnica Timișoara, declarat cel mai bun cercetător (2015) în domeniul Controllers, Control and Tuning

La voie bună

Întotdeauna „spiritualul” coleg Nelu Filip
și foarte tinerii colegi Raul Robu și Cristian Vașar

Soția Liliana și Doru Marchiș (fost colaborator, asistent),

DESPRE
MINE

CREZURI:

*„Es ist nicht genug zu wissen,
man muß es auch anwenden,*

*es ist nicht genug zu wollen,
man muß es auch tun.“*

Johann Wolfgang von Goethe

*„Nu este îndeajuns să știi,
nu este îndeajuns să vrei,
trebuie să și faci.“*

[Johann Wolfgang von Goethe]

*„Ferice de voi când,
din pricina Mea,
oamenii vă vor
ocări, vă vor
prigoni, și vor spune
tot felul de lucruri
rele împotriva
voastră !”*

Din „Cuvântarea de pe munte” [Ev. Matei 5/11]

Miniș, Muzeul Viei și Vinului

M-am născut (1927) în satul Cuvin, din județul Arad, așezat la poalele Munților Zărandului. Satul este parte a Podgoriei Aradului, zonă ce se întinde pe o lungime de aproape 20 kilometri.

Satul aparține administrativ de comuna Ghioroc.

Podgoria Aradului este una dintre cele mai vechi de pe teritoriul României, considerată, se pare, ca fiind „țara de origine a viței de vie”, viticultura fiind practică pentru prima dată de către Daci, lucru atestat de documente și descoperiri arheologice care datează de acum 4.000 de ani.

Curiozități, despre Podgoria Aradului

- în localitatea Miniș, funcționează un *Muzeu al Viei și Vinului* începând din 1987;
- la Miniș funcționează cea mai veche *Vinotecă* cu o colecție de 80.000 de sticle;
- a luat ființă prima școală de viticultură la Miniș (comuna Ghioroc) în 1881;
- a luat ființă prima pepiniera viticolă la Barațca - Păuliș în 1885;
- Vestitul vin roșu de tip Tokaj Aszu, cel mai bun vin din lume, produs pentru prima dată în 1737, a fost produs și în zona Minișului, după numai 7 ani;
- la Miniș funcționează cea mai veche *Vinoteca* cu o colecție de 80.000 de sticle, cel mai vechi vin al colecției fiind produs în 1926;
- la Miniș, a luat ființă *Stațiunea de Cercetări Horti - Viticole*, (1957);

Butoaie cu vin în podrumul
gospodarilor

Tren electric al Căii Ferate Arad-
Podgoria CFAP

„Vagon Motor” al trenurilor electrice
ale CFAP

„Gurile rele” vorbesc cum că gospodarii satului Cuvin, satul meu natal, nu dezmint, în vreun fel, numele satului lor. În sat nu este gospodar care să nu aibă în „podrum” (în pivniță, adică) câteva sute de litri de vin. Așa se face, poate, că despre o rudă a mea, „unciu Mitru a lu Dagii”, dar și despre alții, se bârfea cum că dacă ai avea de discutat cu dânsul o treabă serioasă, să nu-l cauți acasă mai târziu de ora 9 dimineața. Pe masă avea întotdeauna 3 ulcioare de vin. Spunea, ferindu-se de bârfe, că sunt vinuri „*din soiuri diferite*”, ca nu cumva să ajungă „*pătimaș*”.

Tot el m-a povățuit: „dragu unciului, vin rău nu-i, vinu-i numa bun și foarte bun”!

Satul natal este unul dintre satele românești trăbătute de primul tren electric din țara noastră, al „Căii Ferate Electrice Arad-Podgoria”- (CFAP), prima cale ferată electrificată din Estul Europei, cale ferată ce trecea de-a lungul satului, ca și prin celelalte sate ale așa numitului, în prezent, „Drum al Vinului”.

Cu 3 - 4 trenuri pe zi în ambele sensuri, aceasta cale electrificată lega satele podgoriei cu centrele economice și administrative: Șiria, Lipova, Arad, aducând civilizație și bună stare pe acele meleaguri.

Copii de gospodari făceau, cu acest tren, naveta la licee din Arad și Lipova.

Tata lucra la Căile Ferată Române (CFR), făcând naveta la Arad

Mă întreb retoric: să fie doar o coincidență faptul că primele cercetări, în cadrul Proiectului de Diplomă, apoi la Institutul Tehnic din Craiova, și mai târziu, în colaborare cu Catedra de Material Rulant, de la Institutul Politehnic din Timișoara, au fost făcute privitor la Locomotivele Electrice și Diesel-electrice (gândindu-mă la munca de o viață a tatălui meu la *Căile Ferate*)?

Mama se împărțea între gospodărie și munca la câmp și la vie

Deși cu puțina carte, ai mei au prețuit, îmi dau seama acum, știința de carte. Sub îndrumarea mamei, la șase ani, înainte de a merge la școală, aveam tăbliță și „griflu” (condei de gresie), scriam și citeam, abecedar fiindu-mi Biblia.

Handicapul originilor modeste

Părinții mei, copii de țărani neînstăriți, trăiau doar din salariul tatălui meu, ce reușise să se angajeze la Căile Ferate într-o funcție modestă necalificată.

Pentru evidențierea handicapului originii mele umile față de copiii priveniți din păturile privilegiate ale timpurilor de atunci, consider a fi lămuritoare prezentarea câtorva mărturisiri autobiografice ale ilustrului fizician, laureatul Premiului Nobel Pentru Fizică (1933), Erwin Schrödinger, în cartea sa „Viața mea, viziunea mea despre lume”:

„... Copilăria și tinerețea mea a stat, înainte de toate, sub influența tatălui meu (distins intelectual botanist) ... Cursurile școlii primare mi le ținea un dascăl de școală primară ... Mai târziu, după ce ... eu am înghițit “The origin of species” (Originea speciilor), a început să existe substanță în discuțiile noastre ... Călătoriile din timpul verii (în Anglia, mai ales) au contribuit mult ... la facilitarea progrsului meu intelectual ... Îmi amintesc de o călătorie făcută în Anglia, în vizită la neamurile engleze ale mamei mele ... Pe când aveam cinci ani, am învățat să vorbesc perfect engleza ... Este meritul mamei mele ... de a introduce jumătăți de zile „englezești” ... ea zicea: „Acum vom vorbi în engleză unul cu altul întregul drum, nici un alt cuvânt ...”

Vin a mă întreba: cum se poate considera ca „egalitate a șanselor” condițiile în care a crescut și a fost educat Schrödinger cu cele în care am crescut eu:

- în copilărie, până la bacalaureat și plecarea la studii universitare, am locuit, împreună cu părinții și o bunică, în locuințe (îmi amintesc de patru) închiriate, având o singură cameră și o bucătărie, fără grup sanitar în locuință, fără canalizare, fără apă de la rețeaua orașenească, fără lumină electrică, iluminatul cu lampa cu petrol, fără radiou, încălzire cu lemne arse în mașina de gătit de la bucătărie;
- la școală mergeam și veneam pe jos, cale de aproape un ceas, pentru fiecare sens, în zilele ploioase scufundându-mă în noroiul uliței;
- joaca avea loc pe un maidan din cartier, bătând mingea confecționată dintr-un ciorap umplut cu zdrențe;
- nesupravegheat fiind, am fost în pericol de moarte în mai multe împrejurări: înece într-un loc neamenajat, o săritură în apă de la înălțime, într-un loc necunoscut, cu apă puțin adâncă, ș.a.;
- la școală, părinții nu mă puteau ajuta, ei având doar școala elementară;
- am început a învăța limba engleză abia la vârsta de 33 de ani, pentru a putea face față, în noile condiții, „informării științifice”, comunicării și colaborării cu mediul universitar și de cercetare din spațiul vorbitorilor limbii engleze; a fost pentru mine o mare satisfacție să primesc, la sfârșitul ultimei prelegeri a cursului „Automatizări Industriale”, predat la Universitatea Purdue Calumet

din SUA, în limba engleză (pregătit cu un efort suprasolicitant), aplauzele studenților ce au audiat cursul (ceea ce nu se obișnuia, după cum am aflat!) - la școală, părinții nu mă puteau ajuta, ei înșiși având doar școala elementară;

Pentru ca eu sa pot face școala la oraș, părinții s-au mutat la Arad.

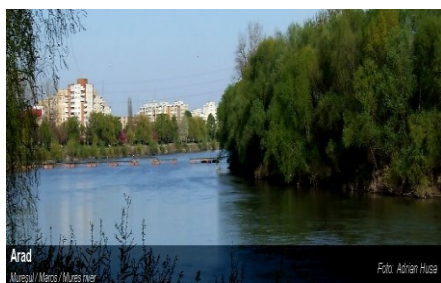
Nu am întâmpinat greutăți în deslușirea slovei și am terminat toate cele 4 (patru) clase ale școlii primare cu coroniță de premiant;

Tabloul cu clasa IV-a, la absolvire
(premiantul – în stânga îndrăgitei învățătoare)

Cu multă recunoștință îmi îndrept gândul spre învățătoarea mea Angela Preotesoiu, a carei figură luminoasă mi-a rămas în suflet pentru toată viața, la a cărei povăț **părinții m-au înscris la examenul de admitere la Liceul Moise Nicoară, liceu teoretic, școală mai rar frecventată de copii de condiția mea socială, unde am și reușit (1938).**

Râul Mureș

Deși am plecat din Arad în urmă cu 70 de ani, mi-au rămas neșterse amintirile despre orașul copilăriei mele: **Arad - Mica Vienă de pe Mureș**, cum mai era numit. Așezarea orașului pe malurile largului și împunătorului, la Arad, râu Mureș, și numeroasele și monumentalele sale clădiri de epocă îndreptătesc denumirea cu care se mândresc Arădenii.

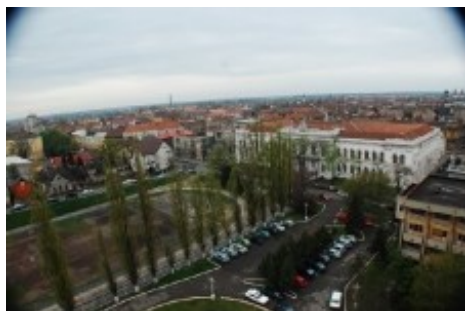

Primăria orașului Arad

„Palatul Cultural”

Liceul Moise Nicoară

Am terminat toți anii de liceu cu mențiuni și premii (premiile II respectiv III, în ultimele două clase de liceu) ceea ce îl impresiona până la lacrimi pe tatăl meu, nelipsit de la festivitățile de încheiere a anilor școlari.

În urma unui concurs, am obținut o bursă de merit, lucru rar în acea vreme.

Eram un nelipsit component al echipei de fotbal a clasei și practicam și alte sporturi: înot, canotaj, tenis de masă, patinaj, ski.

Păstrez o amintire luminoasă școlii și profesorilor cărora le datorăm formarea personalității noastre.

Academicianul Dr.Ing. Corneliu
Micloși

Pentru mine și pentru toate generațiile de foști și viitori studenți ai Politehnicii Timișorene un exemplu de patriotism, civism și profesionalism a fost și va fi Academicianul Dr.Ing. Corneliu Micloși, absolvent al Liceului Moise Nicoară din Arad, fiul „popii” din Covăsânți-Arad (sat vecin satulul meu natal) care, în cei 8 (opt) ani de liceu, a avut calificativul maxim la toate disciplinele școlare și a susținut bacalaureatul cu mențiunea „eminent”. Absolvind „Secția literară”, stăpâna două limbi clasice, latina și greaca, pe lângă alte 7 (șapte) limbi moderne. La absolvire i s-a recomandat să facă studii clasice dar el s-a îndreptat spre politehnică. A început studiile universitare la Politehnica din Karlsruhe și le-a continuat, după un an, fiind susținut cu o bursa Gojdu, la Universitatea Tehnică din Budapesta pe care o încheie, la proiectul de diplomă de inginer și la doctorat, cu distincția „Summa cum laude”. După încheierea primului război mondial – la care a participat – se reîntoarce la Budapesta unde îl aștepta o carieră universitară strălucită, dar, în urma Marii Uniri de la 1918, se decide să vină în patrie unde devine un strălucit inginer și organizator – inginer șef, apoi director, la „Întreprinderile Electromecanice din Timișoara”, unitate industrială ce va reuni societatea de tramvaie și uzina electrică a *primului oraș iluminat electric din Europa*, unde a desfășurat o activitate remarcabilă. A susținut și cursuri la Politehnica din Timișoara, iar în perioada 1925-1930 și la Universitatea Tehnică din Budapesta.

A fost promotor al căii ferate „continuu sudate” și inventator al agregatului complex „Taurus” pentru sudarea, „în cale”, a căii ferate fără joante, creatorul și conducătorul Secției de Sudură de la Centrul de Cercetări

Tehnice din Timișoara al Academiei Romane și Inițiator al Institutului de Sudură din Timișoara, de renume mondial, cât și strălucit dascăl al Școlii Politehnice din Timișoara, sub a cărui îndrumare, mi-am început cariera de dascăl, la numirea mea ca șef de lucrări titular. Am avut șansa să îl fi cunoscut mai înainte și să-l însoțesc, în calitate de translator, la Moscova, unde, la invitația Academiei URSS, a ținut un ciclu de conferințe asupra căii ferate continuate.

După amintirea, de mai sus, revin la generația mea:

Tabloul de absolvire a liceului

Ne-a caracterizat entuziasmul tineresc și altruismul. Trăsăturile de caracter dăltuite în noi, de școală, le-am încrustat, la propunerea mea, pe Panoul de Absolvire al elevilor **Secției Științifice** a Liceului Moise Nicoară din Arad, promoția 1946”, cu versurile lui Coșbuc

*„O luptă-i viața, deci te
luptă,
Cu dragoste de ea, cu dor,
Tu ai pe-ai tăi, de n-ai pe
nimeni,
Te lupți pe seama tuturor”*

George Coșbuc

Ca un pământ bine lucrat, eram pregătiți pentru sămânța bună. Cu multă sfială, îndrăznesc să spun și eu, citându-l pe scriitorul american Theodor Dreiser: „Încrederea în măreția și în viitorul omenirii a fost principiul de bază al vieții mele”. M-am străduit, în întreaga viață, să fiu ceea ce mi-am propus atunci: muncă, corectitudine, „iubire de semeni” (așa cum mi-a înșuflet-o religia creștină, acasă și în cei 12 ani de școală elementară și liceală de educație umanistă, a timpului meu), și să aspir spre idealurile de „libertate, egalitate, fraternitate”, idealuri care m-au fascinat și cărora le-am rămas fidel toată viața.

Având în familie muzicieni (absolvenți de școli de muzică și profesioniști), în nenumărate rânduri am avut prilejul să mă delectez ascultând cea mai reușită exprimare muzicală a nobilelor idealuri de *eglitate și fraternitate* proclamate, de Marele Schiller, în celebra sa poezie „*An die Freude*” (*Oda Bucuriei*), transpusă muzical, de către Ludwig van Beethoven, în Partea Finală a celei de a **9-a Simfonie**:

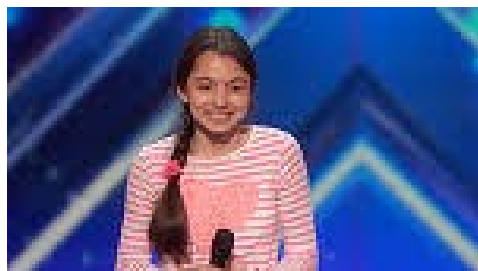
Un cor din 10 000 de Japonezi cântă „*Oda Bucuriei*”

*Slavă ție, stea curată
Voie bună pe pământ
Astăzi te simțim aproape
Sol din Rai cu soare sfânt*

*Vraja ta aduce iară
Pe popor lângă popor
Toți pe lume frați noi suntem
Când apari ușor în zbor*

Vorbind de petrecerea copilăriei și adolescenței mele în Arad, îmi amintesc de începutul îndeletnicirilor mele muzicale – participarea la formațiuni corale și orchestrale, în liceu și biserică și trăirea impresionantelor și înălțătoarelor imnuri religioase ale bisericilor neoprotestante; deși, acum, ateu, mulțumesc bisericii copilăriei și adolescenței mele pentru aportul la formarea caracterului meu – iubitor de oameni și de adevăr.

Tot astfel a crescut și celebra fetiță româncă Laura Bretan, într-o *biserică penticostală* din Chicago;
[<https://youtu.be/M-d7KXwedCw>];

Laura Bretan (13 ani), câștigătoare a *Concursului „Românii au Talent”*, 2016 și finalistă la *Concursul “America’s Got Talent”*, 2016, AGT
[<https://youtu.be/yMyMI-74gIULE>];

Fotografiile a câtorva instrumentiști dintre cei 12 frați Decean (frați ai mamei soției mele) și ale fiilor și nepoților lor, componenți ai fanfarei unei biserici baptiste dintr-o comună din Județul Alba și, în prezent, a unei *formații* muzicale profesionale religioase, cunoscută în țară și străinătate – *Formația Decean*.

[musicomania.ro/trupa - Decean - postari | Face book]

Întâmplarea a făcut ca, peste ani, să cunosc și să mă căsătoresc cu o frumoasă nepoată, urmașă a acestei familii de pasionați muzicieni, ea însăși devenind cadru artistic al Filarmonicii „Banatul” din Timișoara, continuând tradiția de muzicieni la care am făcut referire.

Unul dintre zecile de imnuri ale bisericilor neoprotestante – „Mai aproape Domne, de Tine”, interpretat pe puntea celebrului transatlantic „Titanic”, în timp ce acesta, în urma ciocnirii cu un ghețar, se scufunda în apele Atlanticului, îmi era cunoscut din copilărie. Acest imn, ce mi-a impresionat adolescența, este magistral interpretat de orchestra olandeză „Johan Straus” și 500 de „alămuri” ale unor instrumentiști olandezi sub bagheta celebrului André Rieux.

[https://youtu.be/v1mQT1u_45I]

Este exemplificator, cred, pentru preocupările mele privind cultura muzicală, faptul că în Arad, la „Palatul Cultural” al orașului, am ascultat concertul celui mai renumit tenor a acelor timpuri – italianul Tito Schipa (Raffaele Attilio Amedeo Schipa)

În timpul studenției, la Leningrad, am frecventat cu regularitate concertele de la renumita FILARMONICĂ a acestui oraș. Interesul pentru muzica bună, simfonică și de operă, m-a însoțit toată viața.

În ani șederii mele la Moscova, la doctorantură, m-am bucurat de vizionarea unor spectacole deosebite la Sala de Concerte Ceaikovski. Aici l-am ascultat pe unul dintre cei mai mari pianiști ai secolului XX, Viaceslav Richter.

Corul Filarmonicii Banatul

Orchestra și corul Filarmonicii „Banatul”,
la Plevna (bulgaria)

Mai târziu, revenind în Timișoara, orașul primilor ani ai studenției mele, am devenit un împătimit participant la concertele Filarmonicii de Stat „Banatul”, de data aceasta și „în calitatea de soț” al unui cadru artistic al Filarmonicii, instituție artistică ce a dus faima orașului „de pe Bega” în multe din orașele Europei – din Iugoslavia, Bulgaria, Italia, San Marino, Sicilia, Elveția, Germania.

Peste mulți ani, cu ocazia vizitelor mele în Canada, despre care va fi vorba mai târziu, am avut am prilejul de a asculta concerte simfonice și la Toronto, la Roy Thomson Hall.

Clădirea Principală a Școlii Politehnice din Timișoara (1946)

Clădirea „PIARIȘTILOR” a Școlii Politehnice din Timișoara (fost liceu confesional – catolic)

Am avut șansa și norocul să îl am ca președinte de Comisie de Bacalaureat pe profesorul universitar matematicianul dr. Mihai Ghermănescu, de la Școala Politehnică din Timișoara, titularul cursului de Mecanică Teoretică, care m-a remarcat și, mai târziu, m-a apreciat și sprijinit în anii petrecuți la Școala Politehnică din Timișoara

La examenul de admitere la Școala Politehnică din Timișoara, după 6 probe scrise la matematică și fizică, dintre multe sute de candidați, am fost declarat admis, ocupând, în lista reușiților, **locul al șaptelea.**

Nu putea fi o satisfacție mai mare ! Un modest copil provenit dintr-un sat de la poalele Munților Zărandului a devenit student la una dintre cele mai prestigioase școli superioare ale țării – Școala Politehnică din Timișoara.

În primii doi ani de studii (1946 – 1948) la Școala Politehnică din Timișoara, Facultatea de Electromecanică, am obținut rezultate bune, dovadă notele de 19 și 17 (notele de trecere fiind 12-20) la profesorii Th. Gh. Gheorghiu și Mihai Ghermănescu, etaloanele exigenței, în acea perioada din istoria Școlii Politehnice timișorene.

Alături de alți colegi, am fost unul dintre organizatorii și lectorii unor lecții recapitulative la cursurile mai dificile (astfel de relații colegiale puteau exista în cele vremuri), în vederea studiului sistematic și pregătirea pentru examene (un astfel de curs pregatitor a fost organizat pentru examenul de Mecanică Teoretică, la care se știa că este cel mai mare procentaj de neprezențați și nereușiți).

În același spirit de altruism, pot menționa, în vara anului 1947, după absolvirea primului an de politehnică, organizarea, de către subsemnatul, din proprie inițiativă, la Arad, a unui *curs gratuit* de pregătire pentru examenul de admitere, la politehnică a absolvenților liceelor din acest oraș. Am fost foarte bucuros să aud elogii, pentru modul de predare, de către mine, a matematicilor.

Din anii de studii petrecuți la Timișoara aș aminti conștiințiozitatea la studiu a majorității studenților care, în condiții grele de cazare și hrană, de după război, își desăvârșeau pregătirea pentru viitoarea carieră și activitate pe care au ales-o – de ridicare a țării din ruinele războiului pustiitor care tocmai se încheiase și de zidire a unui viitor mai bun patriei și tuturor cetățenilor ei. Pentru a exemplifica lipsurile prin care treceam, a-și aminti faptul că în iarna primului an de studii (1946/1947) tatăl meu, „ceferist” fiind, îmi aducea de la Arad, când avea curse spre Timișoara, câte un coș de lemne pentru a încălzi soba din camera „înghețată” pe care o închiriasem la o gazdă, din cartierul Fratelia.

Semnificativ este și faptul că, în anul I, la cursurile ce se țineau în Sala de Festivități, neîncălzită, a fostului Liceu al Piaristilor, mergeam cu pleduri luate de acasă, pentru a ne înveli și a rezista frigului excesiv din acea sală.

La cantina Politehnicii sau la întreprinderile unde fost primiți pentru câte o masă, mâncarea era slabă, ne mai terminându-se mămăliga și fulgii de ovaz primiți, ca „ajutoare” din străinătate, iar colegii fără cartele culegeau resturile ce mai rămâneau pe mese, dacă mai rămâneau.

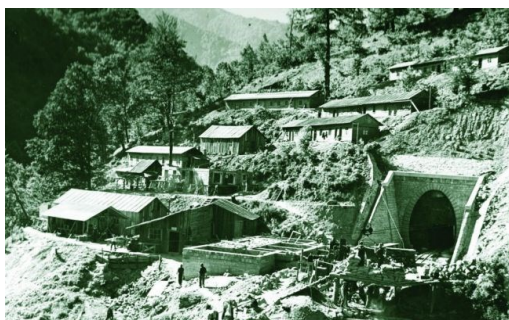

Opera de Stat din Timișoara

Cu toate lipsurile pe care le înduram, mai găseam timp pentru spectacole de opera „cu intrare gratuită” sau în calitate de „figuranți”, pentru a câștiga un ban. Bani se mai puteau câștiga și la gara din cartierul „Fabric”, încercând sau descărcând vagoane de marfuri. În clipe de răgaz mai făceam și galerie la echipa noastră favorită „Politehnica”, recent intrată, în acea vreme, în prima divizie a țării, sau jucam noi înșine fotbal pe terenul „Politehnica”, în campionatul inter-ani „al desculților” (se juca fără ghete).

Nu ne-a fost străină nici „munca voluntară” la construcția liniei de tranvai spre cartierele „Mehala” și „Ronaț”.

În anul al doilea, pentru a putea rezista greutăților financiare, datorite șederii mele la Timișoara, părinții mei, dat fiind faptul că tata era „ceferist” și s-a putut transfera în stația CFR Timișoara, s-au mutat într-un cartier mărginaș al Timișorii – cartierul „Ronaț” – de unde făceam „naveta” cu trenul sau pacurgeam distanța pe jos, uneori chiar seara târziu, dela sau până la „Halta Pavilioane”.

La sfârșitul anului doi de studii la Școala Politehnică din Timișoara, Uniunea Natională a Studenților din România (al cărui președinte în acea vreme a fost cel ce avea să devină, peste timp, distinsul și talentatul matematician profesor universitar Mircea Malița, ajuns demnitar de stat – ambasador al României la Organizația Națiunilor Unite) a organizat pe perioada vacanței de vară detașamente de studenți voluntari pentru marile șantiere de construcții de interes național – calea ferată Bumbeshți–Livezeni și altele.

În toamna anului 1941, aproximativ 50% din lucrările necesare deschiderii circulației prin Defileul Jiului fuseseră finalizate

În anul 1948, 27.988 de voluntari și brigadieri au participat la lucrări, care au fost finalizate într-un timp record de numai șase luni.

Era cea mai complexă și dificilă cale ferată din România (35 de poduri și viaducte, 39 de tuneluri și multe ziduri de sprijin de-a lungul celor 31 de kilometri ai traseului).

Așa am ajuns și eu „brigadier” (așa se numeau voluntarii participanți) în sectorul „Vulturii” al amintitului șantier. Am lucrat cu târnacopul și cu lopata, în condiții grele și uneori chiar periculoase. Astfel, în sectorul nostru de lucru a avut loc o alunecare de teren care a provocat moartea a doi brigadieri din schimbul de noapte, ce precedea pe al nostru. Am fost profund impresionați, dar am continuat munca. Era ultima pagină (anul 1948) a studiilor mele de „inginerie” la Școala Politehnică din Timișoara.

În vara anului 1948, chiar pe șantierul de studenți și tineri voluntari pentru construcția căii ferate Bumbesti – Livezeni, mi s-a comunicat că am fost propus pentru a pleca în URSS, pentru continuarea studiilor, la una din politehnicile de-acolo (nu mi s-a precizat unde).

Era pe cale să mi se îplinească visul ce începuse să-mi încolțească în minte înaintea terminării liceului, visând să am prilejul să revăd Rusia, prima vizită având loc în timpul ultimului război antisovietic, când tatăl meu fusese detașat cu serviciul la Odesa, în teritoriul ocupat al Transnistriei; rămăsesem cu ideea despre Rusia ca fiind:

- cea mai mare țară din lume – întinsă peste două continente;

www.shutterstock.com · 324211829

Hidrocentrala STALINGRAD (2530 MW)
 (spre comparație: HCE Tesla – Washing- ton, pe Fluviul Niagara, prima mare Hidrocentrală din lume - 1050 MW, HCE Porțile de Fier - 1080 MW, HCE Enisei - 6000 MW, construită mai târziu)

- țara cu cel mai lung fluviu din Europa (Volga) și cu cele mai mari hidrocentrale din Europa;

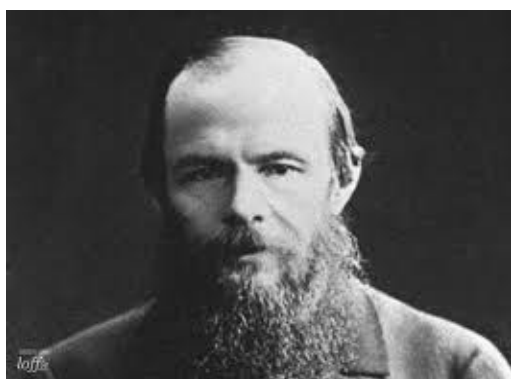
- țara cu imensitatea și vraja Siberiei, unde dorea să ajungă și Lev Tolstoi, când și-a părăsit moșia și familia din *Iasnaia Poliana* , Siberia cu cel mai mare și adânc lac cu apă dulce din lume – fascinantul Baical;

Anton Cehov

Fiodor Dostoievski

Lev Tolstoi

- țara celor mai mari scriitori ai lumii, din toate timpurile: Anton Cehov, Fiodor Dostoievski și Lev Tolstoi, (peste o sută de scriitori britanici au realizat ratingul a 10 din cei mai mari scriitori ai lumii din toate timpurile, clasicii ruși aflându-se în frunte, devansând asemenea scriitori ca Shakespeare, Flaubert sau Fitzgerald);

Glinka

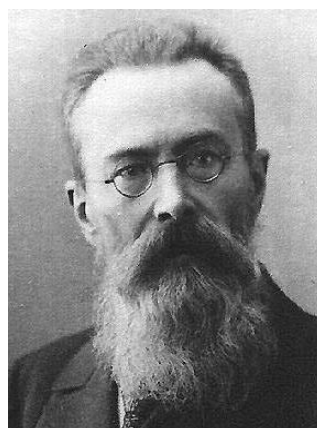
Borodin

Musorski

Ceaikovski

Rimski-Korsakov

- țara unor mari muzicieni, compozitori și interpreți celebri: Glinka, Borodin, Mussorgsky, Ceaikovsky, Korsakov, Glazunov, Scriabin, Rachmaninov, Stravinsky, Prokofiev, Katchaturian, Sostakovitch .

Glazunov

Rachmaninov

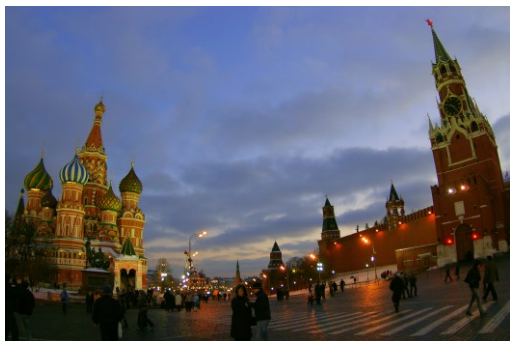
Șostakovici

Am beneficiat de șansa unei burse și a unei experiențe ce părea promițătoare. Am fost luat însă prin surprindere, deoarece nu cerusem acest lucru dar, sincer vorbind, m-am bucurat că am fost apreciat pentru rezultatele bune la învățatură, obținute până atunci, fiind în „plutonul fruntaș” al anului meu de studii.

A urmat un cantonament la București (eram un grup de cca 100 de tineri selecționați de la toate universitățile și politehnicile din țară și de toate specialitățile), la internatul Liceului Spiru Haret, unde am făcut o pregătire intensivă de limbă rusă iar cei ce urmau să intre în primul an de studii făceau și pregătire de matematică. Am fost printre lectorii ce făceam pregătirea de matematică cu colegii mai mici.

„Pentru istorie”(!), menționez că din lotul nostru, al tinerilor selecționați pentru studii în URSS, făcea parte și Lica (Vasilica) Gheorghiu; așa se face că la plecare, cu trenul, la Moscova, l-am văzut, (unica ocazie) pe secretarul general al PCR, care a venit în gara Ploești (dece la Ploești, nu știu) să-și ia rămas bun de la fosta sa Lica - Vasilica Gheorghiu care a urmat cursurile unui institut din Moscova, unde, se pare, că nu s-a simțit foarte „confortabil” și a întrerupt studiile, în favoarea „actoriei”, revenind în țară.

După sosirea și cazarea la Moscova, deși se înserase deja, ne-am exprimat dorința de a merge în Piața Roșie, pentru a nu pierde prilejul de a o vedea, în cazul în care, după repartiția de a doua zi, urma să plecăm spre alte centre universitare.

Piața Roșie, văzută seara, a produs asupra noastră o impresie deosebită

La Moscova (toamna anului 1948) ni s-au prezentat universitățile, și specialitățile ce ni se ofereau la Moscova, Leningrad, Kiev, Harcov, Odesa, Dnepropetrovsc, Sverdlovsc ș.a. Am optat pentru Politehnica din Leningrad, Facultatea *de* Electromecanică (cu aceeași denumire, cu cea la care studiasem în țară), specialitatea Mașini Electrice. Pentru aceeași școală au mai optat alți cinci colegi, pentru specialitățile: Centrale Electrice, Acționări Electrice, Fizică Atomică, Automatică.

Leningradul (azi Petersburg) era numit și „Orașul Savanților”. **În jur de 50 de institute de învățământ superior, 200 de institute de cercetări științifice, zeci de mii de studenți, zeci de mii de cercetatori talentați justificau și numele de „Oraș al științei”.**

Institutul Politehnic din Leningrad, înființat în anul 1899, era, în anul 1948, unul dintre cele mai renumite așezăminte de învățământ tehnic din Uniunea Sovietică – 10 facultăți, 86 catedre, 55 specialități, cu 16000 studenți, peste 500 doctoranzi, un personal didactic, de cercetare și auxiliar de 10000 persoane, bibliotecă cu un fond de cca 2 000 000 volume de cărți în diferite domenii ale științei și tehnicii, baze sportive (inclusiv un bazin de înot cu un orar zilnic de la orele 8 până la orele 23), cantine-restaurant, cămine pentru cazarea studenților și doctoranzilor, club studențesc, stațiuni de odihnă pentru studenți și pentru pregătirea sportivilor (specializate – fotbaliști, alpiniști, turiști, patinatori, skiori) – de care am beneficiat și subsemnatul), situate în locuri pitorești în apropiere de Leningrad, la Marea Neagră, Marea Baltică, etc

Clădirea principală a Universității Politehnice din St.Petersburg

Universitatea Politehnică din St.Petersburg (în 2015)

- Suprafața totală – 102 hectare
- Numărul total de studenți – 30197 (inclusiv 2916 studenți străini)
- Personal didactic – 3291
- Numărul total de salariați – 5274
- 21 de facultăți și institute de cercetare
- Mai mult de 150 departamente
- 120 laboratoare didactice și de cercetare
- 26 centre de cercetare și educație
- Mai mult de 20 întreprinderi inovative
- Parc al științei și incubare

Studenți

Universitatea Politehnică din St.Petersburg era o autoritate academică de clasă mondială în fizica aplicată și matematici, cu peste 3.000 de studenți străini (USA, Anglia, Franța, Germania, Finlanda, Suedia și statele membre ale CSI) ce au ales să obțină titlul de licență și master urmând programele de studiu de 4 și 6 ani. Multe cursuri sunt, se apreciază, de 4-5 ori mai eficiente decât media în colegiile din SUA, fiind predate în limba rusă și engleză.

Absolvenți renumiți

- **Laureați ai Premiului Nobel :** Pyotr Kapitsa (de origine basarabeană - Căpiță), Nikolay Semyonov și Zhores Alferov,
- **Constructori de arme nucleare:** Yulii Khariton și Nikolay Dukhov,
- **Constructori de avioane:** Yulii Khariton, Oleg Antonov, Nikolai Polikarpov și Georgy Beriev

Aveam să aflăm că în timpul Marelui Război de Apărare a Patriei împotriva agresiunii hitleriste, în timpul „Blocadei Leningradului” (1941-1943), de către trupele germane, cercetătorii ai Institutului Politehnic s-au remarcat prin cercetările întreprinse pentru găsirea, pe marele Lac Ladoga, înghețat, a „Drumului Vieții” (**The Road of Life**), drum care să suporte greutatea convoaielor ce aprovizionau cu alimente și tehnică de luptă Leningradul supus „Blocadei”.

Cercetarea rezistenței gheții a dovedit fezabilitatea transportului pe gheață a materialelor de importanță vitală pentru orașul asediat alimente și armament.

A fost găsit traseul cel mai sigur peste Lacul Ladoga înghețat – „*Drumul Vieții*”

Asediul Leningradului (1941-1943) este considerat de a fi cel mai înfiorător asediu și suferință din istoria omenirii. Acțiunea deliberată a Wehrmachtului de a extermina prin

înfometare orașul Leningrad , a lăsat în urmă aproximativ un milion de morți din rândul populației civile.

Pe străzile Leningradului, corpurile neînsuflețite a celor răpuși de foamete, frig și boli prezentau un peisaj macabru. Atunci când pământul era înghețat, autoritățile orașului foloseau dinamită pentru a crea gropi comune în care îngropau miile de victime răpuse de foamete sau de bombardamente. Moartea era la tot pasul, înregistrându-se chiar și cazuri de canibalism.

Drumul pe gheață de pe lacul Ladoga, denumită și *Drumul Vieții*, a reprezentat șansa supraviețuirii pentru o parte din locuitorii Leningradului

Ludvig Marianovici Piotrovski
(profesorul Cursului de Mașini electrice și
îndrumător la Proiectul de Dilpomă)

Academicianul Mihail Poliektovici Kostenko
(profesorul Cursului de Mașini Electrice Speciale)

Am absolvit Institutul Politehnic din Leningrad în anul 1953, obținând „DIPLOMA DE EXCELENȚĂ”, având la examene, pe parcursul studiilor, cu o singura excepție („horoșo” - „bine”), calificativul „otlicino” (excellent).

Am beneficiat de îndrumarea unor renumiți profesori ca Ludvig Marianovici Piotrovski (dascăl stălucit- cele mai bune expuneri, din câte am audiat vreodată, al cărui tratat de Mașini Electrice se găsește tradus în diferite limbi, inclusiv limba română), de îndrumarea, în calitate de conducător la proiectul de diplomă, a renumitului om de știință Academicianul Mihail Poliektovici Kostenko, savant cu numeroase contribuții în teoria mașinilor electrice – o diagramă a cercului, ce-i poartă numele, legea reglării optimale a mașinii de inducție ș.a., inventator al unei mașini electrice cu colector – generatorul compensat de c.a. cu colector Iapolski-Kostenko, etc.

Am avut și colegi mai vârstnici, participanți la Marele Război de Apărare a Patriei: capitanul Vișinevski I., participant la marea bătălie de tancuri de la Kursk, Bahvalova E., ș.a.

Primul spărgător de gheață atomic

Elektrosila

Tren electric cu motoare „Dinamo”

Locomotivă electrică „Novocerkask”

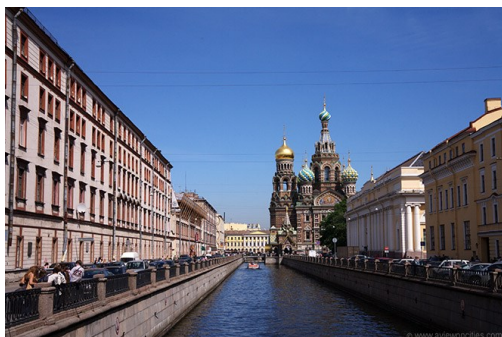
Leningradul era un puternic centru industrial – cu uzine și șantiere navale emblematic, în care se fabricau cele mai diverse și complexe Leningradul era un puternic centru industrial – cu uzine și șantiere navale emblematic, în care se fabricau cele mai diverse și complexe produse, ceea ce îi îndreptă-țea și denumirea de „Orașul Uzină” (pentru a exemplifica menționez doar că primul spărgător de gheață atomic din lume a fost construit aici).

Menționez că am beneficiat, succesiv, de practica de producție, de câte o lună de zile, după anii de studii III, IV și V, la cele mai prestigioase uzine din domeniul meu de specializare: Uzinele de Mașini Electrice „ELECTROSILA” din Leningrad, unde se fabricau, printre multe alte tipuri de mașini electrice, giganticele hidrogeneratoare pentru marile hidrocentrale de pe Volga (Gorki, Stalingrad, etc., cu puteri de peste 2000MW, cele mai mari din lume, în acele timpuri,) și puternicile, la acea vreme, turbogeneratoare de 100 Mw, Uzina „ELEKTRIK” din Leningrad unde se construiau utilaje și mașini electrice speciale pentru sudură și tratamente termice (generatoare cu inductanță variabilă de 2500 Hz și 8000 Hz), Uzina „DINAMO” din Moscova, constructoare de motoare electrice de tracțiune pentru tramvae, troleibuse, trenuri electrice automotoare suburbane și metrou, Uzina de Locomotive Electrice din Novocerkask (lângă Rostov pe Don).

Leningradul este construit printre mlaștinile deltei Râului Neva, fiind întrețesut cu, aproximativ, o sută de afluenți și canale cu o lungime totală de 300 kilometri și peste 800 de poduri, ce le traversează.

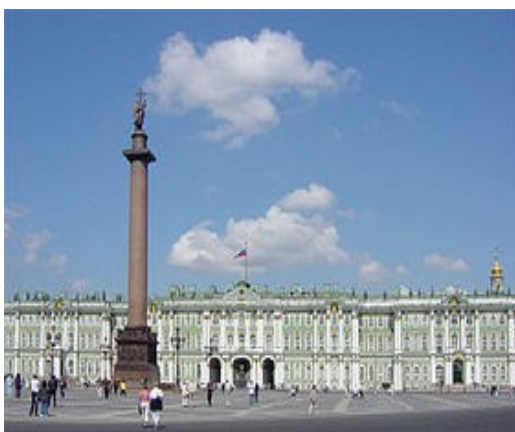

Așezarea, canalele și comorile arhitecturale fac ca orașul să fie unul din cele mai frumoase orașe ale lumii și să fie numit, pe drept, „Veneția Nordului”.

„Călărețul de Aramă” - Petru cel Mare

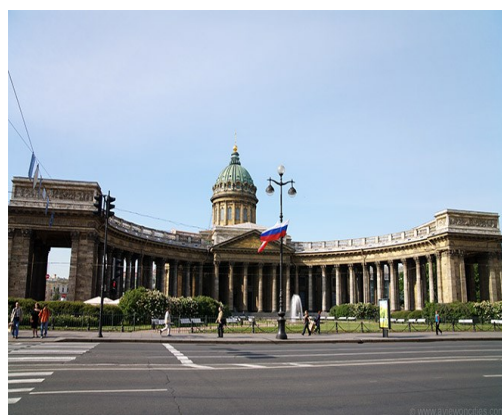

Palatul Imperial

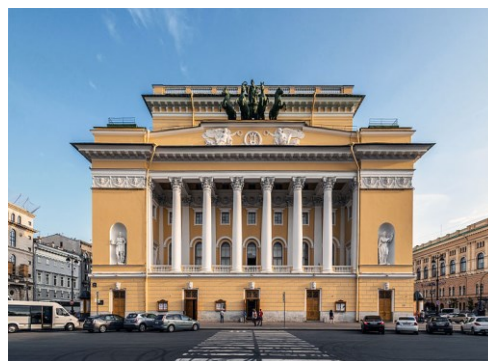

Amiralitatea

Pe parcursul șederii mele la Leningrad am beneficiat de tot ceea ce putea oferi această mare metropolă.

Catedrala „Kazan”

Teatrul Alessandriiski

M-am străduit să beneficiez cât mai mult de valorile inestimabile ale acestui oraș, vizitând, cu regularitate, aproape săptămânal, asezămintele acestui tezaur de arhitectura, cultură și artă, vizitând de zeci de ori sălile Ermitajului și ale altor reședințe imperiale – Petrodvorețk, Țarskoe Selo (Pușkino), Muzeul de Artă Rusă – Ruski Muzei, Muzeul Arctic, Muzeul de Marină, Muzeul Apărării Leningradului și altele, săli de concerte, teatre și opere, etc.).

Aici am început să văd „Marea Artă” și, abia mai apoi, aveam să văd și alte galerii de artă celebre (muzeele Pitti și Ufizzi la Florența, celebre opere ale marilor Leonardo Da Vinci și Michelangelo – Cina cea de Taină, David, Moise, frescele din Capela Sixtină, Pieta din Catedrala Sfântul Petru ș.a. la Florența și Roma, palatele împăraților germani și operele de artă din Potzdam ș.a.).

Leningradul este supranumit și „**Orașul Artelor**”. În anii 1948-1953 era un centru cultural-artistic ce avea nu mai puțin de **50 de muzee, 2 opere, 13 teatre, 7 Sali de concert, 2600 de biblioteci, 129 case de cultură și cluburi.**

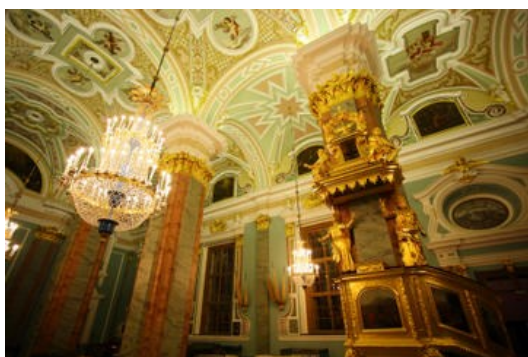
Bogăția culturală a orașului Poate fi ilustrată cu exemplele muzeelor „**ERMITAJ**”, „**PETRODVOREŢK**” și „**RUSSKY MUZEI**” (Muzeul de Artă Rus) :

Muzeul „ERMITAJ”, teaurizator a peste un milion de opere de artă, ține deschise în permanență 323 de săli în care sunt expuse capodopere ale culturii mondiale. Numai arta occidentală ocupă în acest „Luvru al Nordului” 120 de săli ce găzduesc o parte esențială din operele unor titani ca Michelangelo, Leonardo da Vinci, Rafael, Tițiano, Velasquez ș.a. Aici pot fi văzute cele mai bogate colecții din lume, întrunind lucrări de Rembrandt, Rubens, Van Dick, etc.

Ermitajul are **1000 de săli, 60.000 de piese de inventar și 2500 de angajați.** Reprezintă una dintre experiențele vizuale surprinzătoare ale Rusiei

Este un muzeu impresionant, *croit după dimensiunea și cultura poporului rus.* Cele două milioane de exponate sunt răspândite într-un palat cu cinci corpuri. **Este cel mai mare dintre cele mai celebre 10 muzee de artă din lume** [Sursa: www.mondonews.ro], dintre care trei – **Ermitaj (Sankt Petersburg), Galeriile Uffizi (Firenze) și Capela Sixtină (Vatican), au fost vizitate și de către autor.**

Vederi interioare

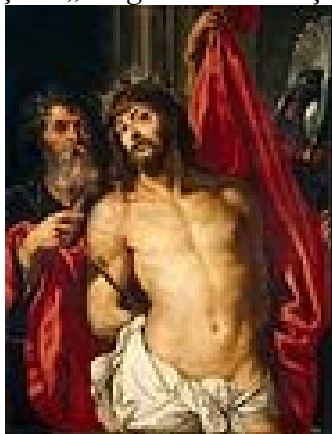
Picturi celebre

Leonardo da Vinci: „*Madonna Litta*”
(c. 1490)

Titian: „*Magdalena se căiște*”

Rubens: „*Ecce Homo*” – Iată Omul.
(Christ cu coroana de spini)

Rubens: „*Bacchus*” – zeul Agriculturii
și al Vinului (la Romani)

Rubens: „*Roman Charity*”
(*Milostenie romană* - subiect din istoria
Romei, Pero alăptează în secret pe tatăl
său Simon, încarcerat și condamnat
la moarte prin înfometare)

REMBRANDT

(colecția Rembrandt a Muzeului Hermitage include 23 de opere)

Întoarcerea Fiului Risipitor

Danae (Mitologia greacă)

Flora – soția lui Rembrandt

Muzeul „Petrodvoreț”/ „Peterhof” –
(Palatul Imperial De Vară)

Muzeul „Tarskoe Celo”

Muzeul de Artă Rusă „RUSSKY MUZEI”
(Muzeul are aproape 400 000 de exponate,
fost palat al lui Ivan Mihailovski, arhitect
C. Rossi)

Picturi celebre la Russky Muzey

Ilia Repin : „Cazacii Zaporojeni scriu o scrisoare sultanului Turciei Mehmed IV”

Ilia Repin: „Edecarii (cărăușii) de pe Volga”

Casa în care locuia Repin era situată la nord de Sankt Petersburg, în Kuokkala, Marele Ducat al Finlandei. După Revoluția din octombrie 1917, Finlanda și-a proclamat independența, iar casa în care locuia artistul se afla pe teritoriul Finlandei. Repin a fost invitat de mai multe instituții sovietice să se mute din Kuokkala în granițele Uniunii Sovietice. Cum fusese un opozant al revoluției din 1917, refuză să revină în Rusia cu toate insistențele părții sovietice, care în 1926 îi trimite totuși un substanțial ajutor financiar. După conflictele armate dintre Uniunea Sovietică și Finlanda din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Kuokkala a fost cedată Uniunii Sovietice și redenumită Repino (Regiunea Leningrad) în cinstea marelui pictor.

Aivazovski: „Al noulea val”

Pe parcursul anilor ce au urmat, am avut și m-am folosit de diferitele oportunități ale vieții și ale activității profesionale (conferințe și congrese științifice, activitate didactică și de cercetare, vizite profesionale și private: X Conv egno dell'Automazione Milano, Italy, 1968 ; Technische Hochschule Magdeburg, Germany, 1974 ; Visiting Professor Purdue University Calumet, Hammond, USA, 1994/95; Cleanfield Energy Corporation, St. Catherines, Ontario, CANADA, 2011, ș.a.) pentru a cunoaște și alte mari creații culturale.

Palatul și grădinile Sanssouci de la Potsdam, (moștenire culturală lăsată de către regale Frederic cel Mare)

Tezaure de artă ale Italiei

Galeriile Uffizi din Florența

Galleria dell'Accademia, Florença

Michel Angelo : „*David*”

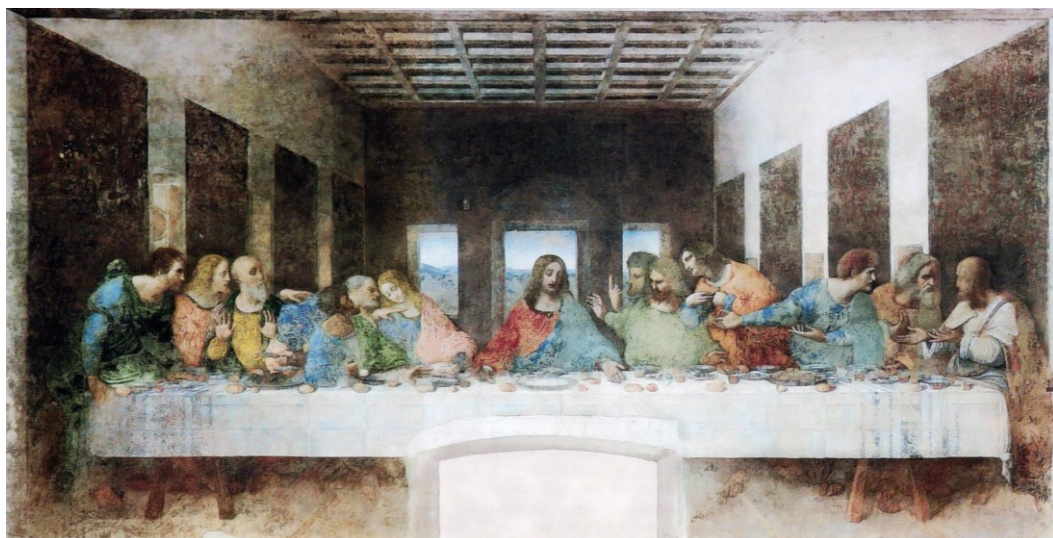
Basilica Sf. Petru (Roma)

Michel Angelo : „Pieta”, Basilica Sf. Petru

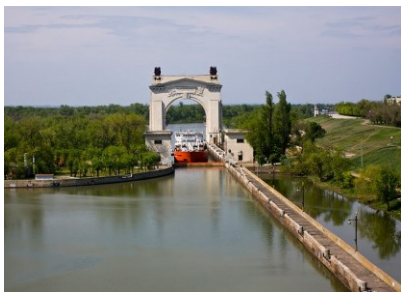
Michel Angelo: Capela Sixtină, Vatican, Roma

Leonardo da Vinci: „Cina cea de Taină”
(Biserica Santa Maria delle Grazie - Milano)

Michel Angelo : „Moise“
(Biserica San Pietro in Vincoli – Roma)

Canalul Volga-Don: Ecluză

Canalul Volga-Don: Lac de acumulare

Stalingrad: „Patria Mamă vă chiamă”
(87 m)

Stalingrad: Portul fluvial

O croazieră pe „Canalului Volga-Don” (prilejuită de „practica de producție” la Uzinele de Locomotive Electrice din Novocerkask, după anul V de studii, practică având ca obiect „mașini electrice pentru mijloacele de transport electrice”)

Fiind la Novocerkask, nu departe de Rostov pe Don, am folosit ocazia pentru a face o excursie, cu vaporul, pe „Canalul Volga-Don”, până la **Stalingrad, Orașul Erou al Uniunii Sovietice**, unde s-a decis soarta Celui de al Doilea Război Mondial - înfrângerea Germaniei Fasciste, imperialistă și criminal-

După o călătorie încântătoare, pe parcursul a 105 Km ai Canalului Volga-Don, inclusiv marele său lac de acumulare, am ajuns la Volga și la obiectivul final al călătoriei - Orașul Erou Stalingrad.

Localul Institutului de Mașini și Aparate
Electrice Craiova

La Institutul de Mașini și Aparate Electrice (IMAE) din Craiova

Terminând studiile de inginerie, la Leningrad, cu „Diplomă de Excelență” am fost repartizat în învățământul universitar la Institutul de Mașini și Aparate Electrice (IMAE) din Craiova, institut de învățământ superior tehnic nou înființat

Primăria

Craiova se distingea prin tradițiile
sale arhitecturale și culturale

Muzeul de Artă

ALTE FRUMUSEȚI ALE CRAIOVEI

Înființarea acestui institut *în Bănie* nu a fost întâmplătoare, aici fiind în dezvoltare cea mai mare uzină electrotehnică din țară – *Uzina Electroputere* – cu secții/fabrici de mașini electrice, transformatoare electrice, aparataj electric de înaltă tensiune, necesare sistemului electroenergetic și industriei românești în plină dezvoltare, cu o secție/fabrică de tramvae electrice și apoi și de locomotive electrice (licența ASA – Suedia) și diesel-electrice (licența Sulzer – Elveția) cât și alte unități, de cercetare, laboratoare ș.a.

Le5100 Kw

LDE 060-DA/ST43

UZINELE ELECTROPUTERE au costat 2 miliarde de dolari, iar produsele fabricate aici de cei 13 000 angajați ai săi au fost exportate în 70 de țări, fiind mândria economiei naționale și a Craiovei.

La Institutul de Maşini și Aparate Electrice din Craiova a început „Odisea” activității mele tehnico-științifice, prinzând viața ideile ce urmau să mă preocupe, la nivele tot mai înalte (având în vedere progresele automatizării și ale calculatoarelor electronice), pe parcursul întregii mele cariere de dascăl și cercetător:

REABILITAREA, PRIN AUTOMATIZARE, A REGIMURILOR DE FUNȚIONARE CA GENERATOR ALE MAȘINII ELECTRICE DE INDUCȚIE/ ASINCRONE

Clădirea principală

În urma unui concurs organizat de către Academia Română (1956), am obținut o bursă de studii pentru doctoratură la INSTITUTUL DE ENERGETICA DIN MOSCOVA (MEI/ azi MPEI) **unul dintre cele mai prestigioase institute de învățământ superior din lume în domeniul Energeticii și Tehnologiei Informației**, institut care, în afara dotărilor excepționale pentru desfășurarea proceselor didactic și de cercetare științifică (centrală electrică proprie pentru uz didactic și de cercetare ș.a.), asigura, pe suprafața unui *întreg cartier*, condiții excepționale de cazare, hrană, activități culturale, sport – cămine, cantine-restaurant, bufete, magazine alimentare, spălătorie publică, o clădire pentru activități culturale („casa culturii”), spații pentru activități sportive (săli pentru sporturi, bazin de înot, stadion, patinaj), policlinică medicală.

Clădirea activităților culturale

(În anul 2007)

Numărul de studenți: mai mult de 15000,

Cadre didactice: 1650,

Numărul de studenți anual admiși: 3000,

Facultăți: 11,

Specialități: 73.

Facilități și realizări deosebite:

Cetrală electrică proprie pentru activități didactice și de cercetare

Realizarea *primei centrale atomice din lume*
APS-1, Obninsk (la 110 Km de Moscova),
5000 Kw (1954)

Prima centrală *nucleară* din lume care a produs energie electrică pentru uz comercial a fost inaugurată în orașul Obninsk, nu departe de Moscova. Construcția centralei a fost începută în ianuarie 1951 și terminată în iunie 1954. Avea o capacitate electrică totală de 6 Megawați și puterea termică de 30 Megawați, suficient pentru a alimenta cu energie electrică 2.000 de case. Centrala nucleară a fost activă aproape 50 de ani, fiind scoasă din folosință în anul 2002, atunci când s-a hotărât transformarea uzinei în muzeu.

Prima centrală atomică din lume APS-1, Obninsk

**Cercetători și absolvenți MPEI
cunoscuți pe plan internațional:**

Andrei Sáharov – laureat al Premiului Nobel, cercetător în domeniul fizicii nucleare, „părintele” bombei termonucleare sovietice,

Li Peng – fost prim-ministru al Chinei,

Ion Iliescu – fost președinte al României,

și alții

La MEI am solicitat înmatricularea pentru doctorantură la Facultatea de Electrificare a Industriei și Transporturilor în specialitatea „*Conducerea Automată a Acționărilor Electrice*” de la Catedra de Electrificare a Industriei și Transportului.

Activitatea de cercetare a celor 24 cadre didactice și 60 de ingineri și tehnicieni se desfășura în cadrul organizatoric al așa numitului Laborator „Pe Probleme” în care activau 6 grupe de cercetare pe tot atâtea direcții specifice de cercetare. Valoarea lucrărilor de cercetare efectuate pentru industrie, pe baza de contract, era (în acei ani) la echivalentul de cca 350 mii de dolari (USA).

Profesorul Andrei Trifonovici Golovanov, ce avea preocupări privind funcționarea mașinii de inducție în regim de generator, a acceptat să-mi fie conducător la doctorantură, în domeniul de cercetare pe care l-am fost început în țară – *oportunitatea și studiul utilizării mașinilor de inducție în regim de generator*.

Am elaborat și susținut teza de doctorat cu titlul:

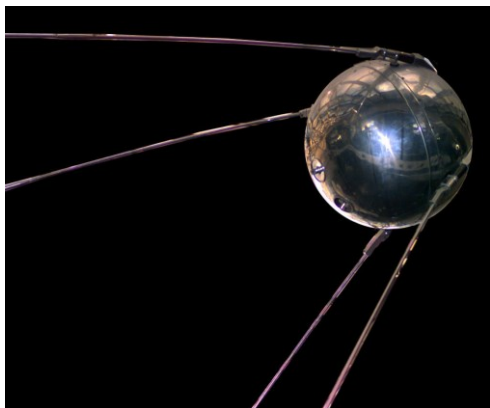
„STUDIUL FUNCȚIONĂRII GENERATORULUI DE INDUCȚIE CU TURAȚIE CONSTANTĂ CA SURSĂ DE CURENT ALTERNATIV DE FRECVENȚĂ REGLABILĂ, ÎN CÂTEVA SCHEME DE ACȚIONARE ELECTRICĂ”

În teză am prezentat și experimentat și regimul funcționării generatorului de inducție cu frecvență constantă la turație variabilă.

Nu bănuiam atunci posibilitățile de utilizare a unor astfel de sisteme. Abia mai târziu s-a dezvăluit marea importanță a unui astfel de regim de funcționare în energetica neconventională - utilizarea energiei vântului și altele. Problema este în studiu și la UPT.

Aici este locul, cred, să menționez că, așa cum m-am străduit întotdeauna, a fi „în plutonul fruntaș”, activitatea de doctorantură am încheiat-o în doi ani și jumătate, adică cu șase luni înainte de termenul ce se acorda pentru această activitate, fapt pentru care am fost distins cu un premiu al Ministerului Învățământului din România (1959).

Nu pot încheia această parte a expunerii despre institutul unde mi-am desfășurat activitatea de doctorat, aproape 3 ani de zile (1956 -1959), fără a-mi exprima admirația pentru simțul civic și mândria patriotică a colegilor sovietici privind realizările patriei lor, manifestate la superlativ în acei ani, cu ocazia zborurilor primilor sateliți artificiali ai pământului – misiunile Sputnik 1,2,3, evenimente trăite alături de ei.

Sputnik 1 – primul satelit artificial al Planetei Pământ, lansat la *4 octombrie 1957, ora 22, 28 de minute și 34 de secunde, ora Moscovei*

Sputnik 2 – al doilea satelit artificial al Planetei Pământ, cu cățelușa Laika la bord, *2 - 3 noiembrie 1957*

Sputnik 3 - Laborator Spațial, *15 mai, 1958*

Alte trăiri „epocale” ale *Timpului*
Meu

CUCERIREA COSMOSULUI DE CĂTRE OM

Iurii Gagarin – primul om în cosmos, cu nava Vostok 1,
la 12 aprilie 1961
(cetățean al URSS, unde autorul a făcut și susținut doctoratul)

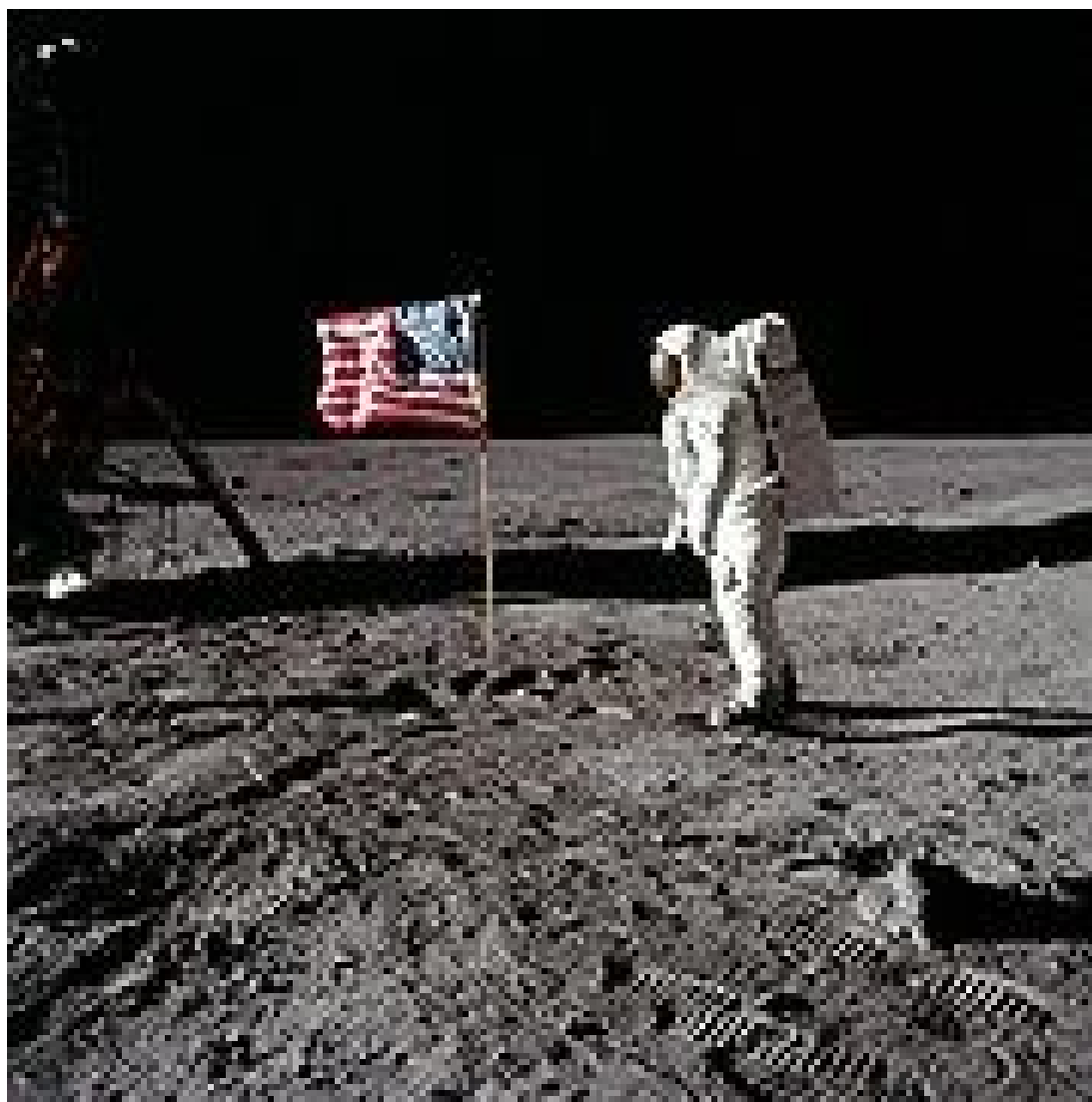

Valentina Tereșkova– prima femeie (URSS) cosmonaută care a zburat în spațiul cosmic la 16 iunie 1963, cu nava Vostok 6

Neil Armstrong (SUA) – primul om ajuns pe Lună , la 20 iulie 1969, cu nava cosmică Apollo 11, spunând, despre eveniment, „Un pas mic pentru un om, un salt uriaș pentru umanitate”.

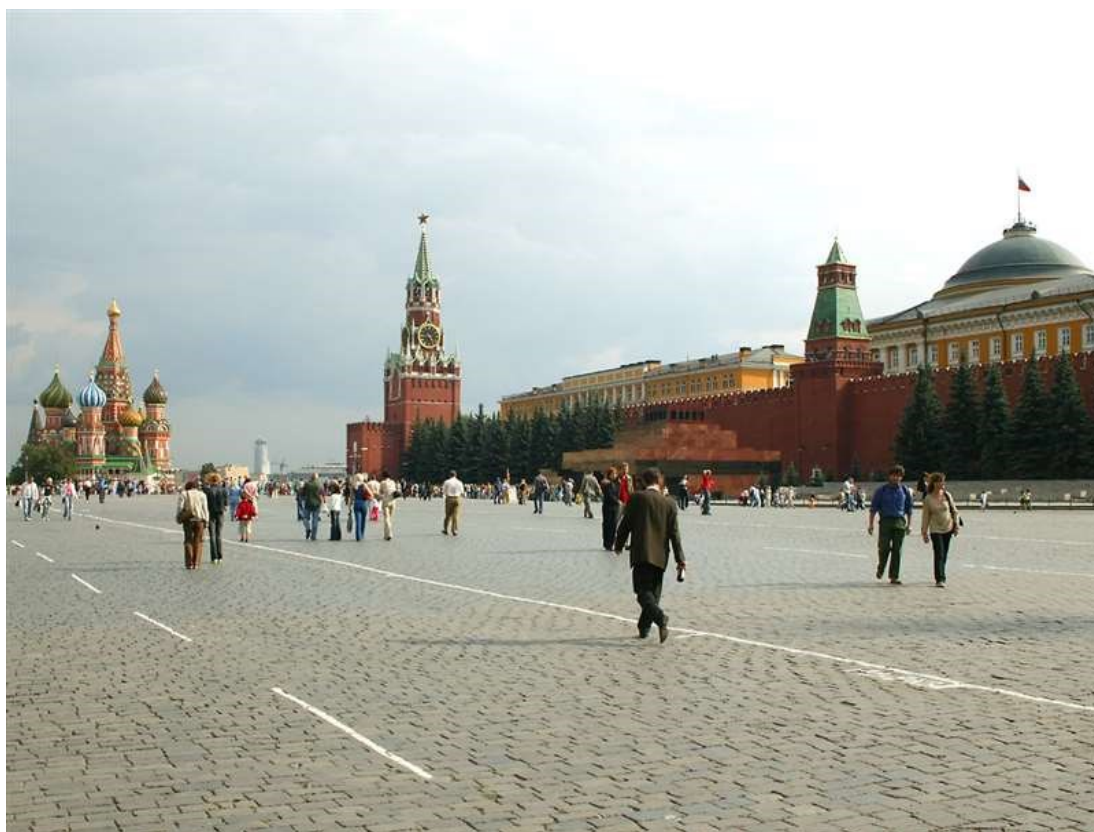
(Neil Armstrong a fost absolvent al Purdue University, USA, Indiana State, unde, în perioada 1994 -1995, autorul acestor memorii a fost “Invited Professor” și cercetător)

Primul om – Neil Armstrong, și steagul SUA, pe Lună

IMPRESII URBANISTICE ȘI CULTURALE DESPRE MOSCOVA (Perioada studiilor de doctorat la MPEI)

Și la Moscova, așa cum am făcut și la Leningrad, am beneficiat de oportunitățile ce le oferea marea metropolă: cunoașterea uneia dintre marile capitale ale lumii - construcții urbanistice impresionante vechi și noi, renumite săli de operă, teatru și concerte, muzee, mari stadioane (Lujniki, etc.), parcuri și locuri de agrement (patinoare, terenuri de ski, bazine de înot, canotaj, împrejurimi împânzite cu mii și mii de casuțe și amenajări de odihnă, deservite de o rețea densă de trenuri electrice suburbane confortabile și cu un orar foarte convenabil).

Piața Roșie

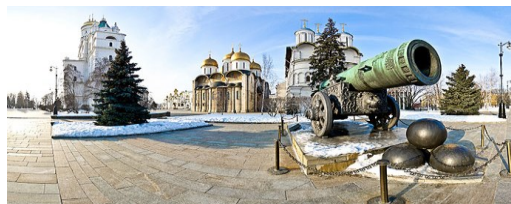
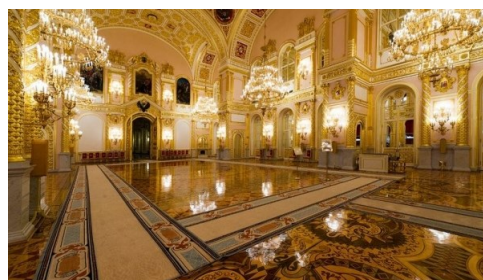
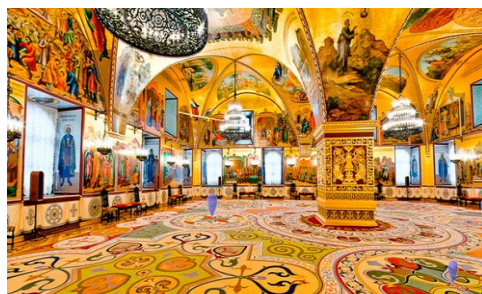

Kremlinul

„Kremlí” (Kremlinul)

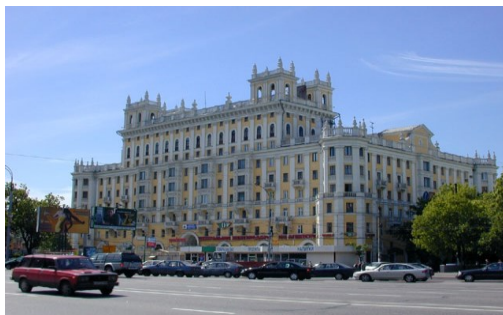

Marele Palat al Kremlinului - Grand Kremlin Palace - Bolshoi Kremlovski Dvoret

Palatul Parlamentului

Bulevardul „Leningradsky”

**„Mărturii” ale prezenței mele la Moscova și
ale unei vizite a soarelui Liliana**

Hotel Ukraina

(206 metri înaltime, 34 de etaje,
cel mai mare hotel din Europa (1957))

Clădirile Înalte „Șapte Surori”

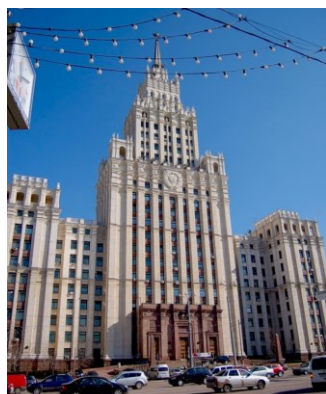
Ministerul Afacerilor Externe

„Piața Construcțiilor Kudrinskaya”

“Hilton Leningrad Hotel”, din Moscova

Cladire Administrativă “Red Gates”

*Complexul Comercial și de
Locuințe Kotelnicheskaya*

Universitatea de Stat Lomonosov (240 de metri înaltime și 36 de etaje)

Toate cele șapte structuri, de mai sus, au fost construite la indicațiile date de Stalin, inspirat de "*Municipal Building*", New York City

Mercury City (339 m, 70 etaje)

Turnul de Televiziune „*Ostankino*”
(540m, al 5-lea din lume)

Vorbind despre construcțiile înalte, nu se poate a nu aminti și *Turnul de Televiziune „Ostankino”* (văzut la Moscova), urmând ca după cca 40 de ani să am prilejul să urc într-un turn cu câțiva metri mai înalt, Turnul de Televiziune din Toronto.

Potrivit unei baze de date realizată de Emporis, în prezent, cele mai multe clădiri înalte din Europa sunt în Moscova (87 de zgârie-nori având cel puțin 100 de metri înălțime și cel puțin 40 de etaje).

Revenind la construcțiile înalte ale Moscovei, trebuie arătat că Stalin a inițiat un plan de dezvoltare urbană a orașelor sovietice caracterizat prin clădiri monumentale.

Pentru Moscova, Stalin dorea construcția unei clădiri emblematice – „*Palatul Sovietelor*”, un edificiu imens dedicat lui Lenin. Clădirea urma a fi fost cea mai înaltă construcție din lume, de doua ori mai mare decât Statuia Libertății.

Palatul Sovietelor urma să aibă o înălțime de 490 metri, devenind astfel cea mai înaltă clădire a vremii având în vârf o statuie a lui Lenin, cu o înălțime de 75 de metri și o greutate de 6.000 de tone. Principala sală de conferințe urma să aibă o capacitate de 15.000 de locuri, o înălțime de 100 de metri și un diametru de 200 de metri.

Construcția a început în anul 1937, fiind întreruptă în 1941, anul atacului Germaniei hitleriste împotriva Uniunii sovietice, proiectul fiind amânat pe o perioadă nedeterminată.

În proiecție, poate fi văzută o variantă avută în vedere la proiectare.

Un proiect monumental nerealizat

„Palatul Sovietelor” (490 m)

Clădiri înalte contemporane renumite:

1. Burj

Khalifa din Dubai – 828 metri

2. Taipei 101 din Taipei (Taiwan) – 508 metri

3. Shanghai World Financial Center din Shanghai (China) – 492 metri

4. International Commerce Centre din Hong Kong (China) – 484 metri

5. Petronas Tower 1 si 2 din Kuala Lumpur (Malaezia) – 452 metri

6. Zifeng Tower din Nanjing (China) – 450 metri

7. Willis Tower din Chicago (USA) – 442 metri

8. Kingkey 100 din Shenzhen (China) – 442 metri

9. Guangzhou International Finance Center din Guangzhou (China) – 439 metri

10. Trump International Hotel & Tower din Chicago (USA) – 423 metri

. Mercury City din New York) – 70 etaje, 339 m,

. Haeundae I Park Marina din Busan (Coreea de Sud) – 273 metri

.

(dintre primele 100 de „Zgârie Nori”, **30 sunt în China**)

Burj Khalifa din Dubai – 828 metri

Alte construcții urbanistice ale Moscovei (văzute de autor)

Stadionul „Lujniki” cu toate cele peste 80 000 locuri acoperite

Dintre construcțiile impetuoase ale Moscovei se distige și **Universitatea V.M.Lomonosov**

Ziarul britanic The Times a publicat rating-ul celor mai prestigioase școli superioare din lume în anul 2011. La sondaj au participat peste 13 mii de oameni de știință. Ei au estimat calitatea învățământului, realizările din domeniul de cercetare și potențialul școlilor superioare. Universitatea de Stat din Moscova (MGU) s-a clasat pe locul 33 din cele mai prestigioase 300. Pentru a avea o perspectivă asupra ceea ce reprezenta atunci Universitatea Lomonosov din Moscova; în continuare, sunt date câteva date privind această universitate.

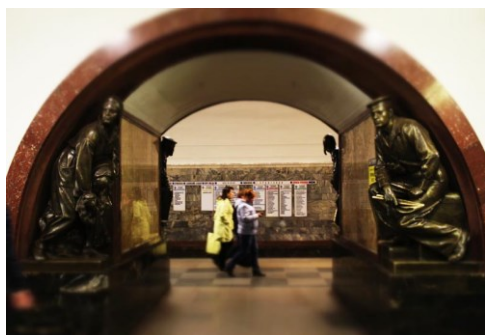
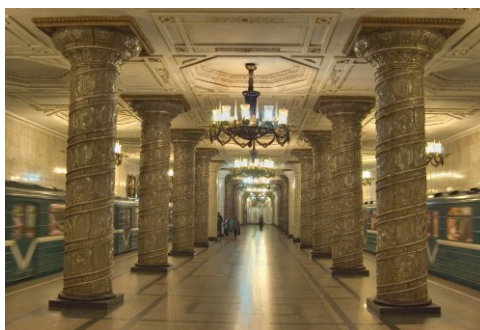
UNIVERSITATEA DIN MOSCOVA V.M. LOMONOSOV (anul 2011)

- **600 de clădiri și construcții, cu o suprafață totală de 100 ha,**
- **teritoriul - 206 ha,**
- **9 institute de cercetare științifică, 40 de facultăți, peste 300 de catedre și 6 filiale,**
- **36 mii de studenți, 4 mii de doctoranzi și 10 mii de elevi la secțiile de pregătire, în total în jur de 50.000 de persoane,**
- **peste 4.000 de cadre didactice, 5.000 de cercetători științifici și aproximativ 15 mii de ingineri, laboranți și personal auxiliar,**
- **Premiul Nobel -11 absolvenți.**

Alte locuri frecventate de autor în perioada studiilor de doctorat (1956-1959)

Metroul din Moscova
(cel mai frumos din lume)

Comori culturale ale Moscovei
(vizitate/frecventate de autor)

Teatrul Mare

Teatrul de Operă Bajenov

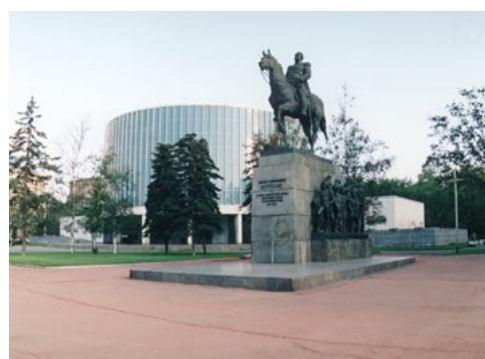
Muzeul de Arte Fine Puşkin

Muzeul de Istorie

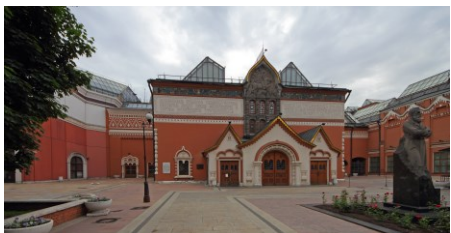
Muzeul de Artă Orientală

*Muzeul Panoramic al luptei
cu Napoleon, de la Borodino*

Muzeul Sculpturilor din Ghiață

Vedere exterioară

Exponate

Galeria Tretiakov
(140 000 exponate, 15 000 tablouri)

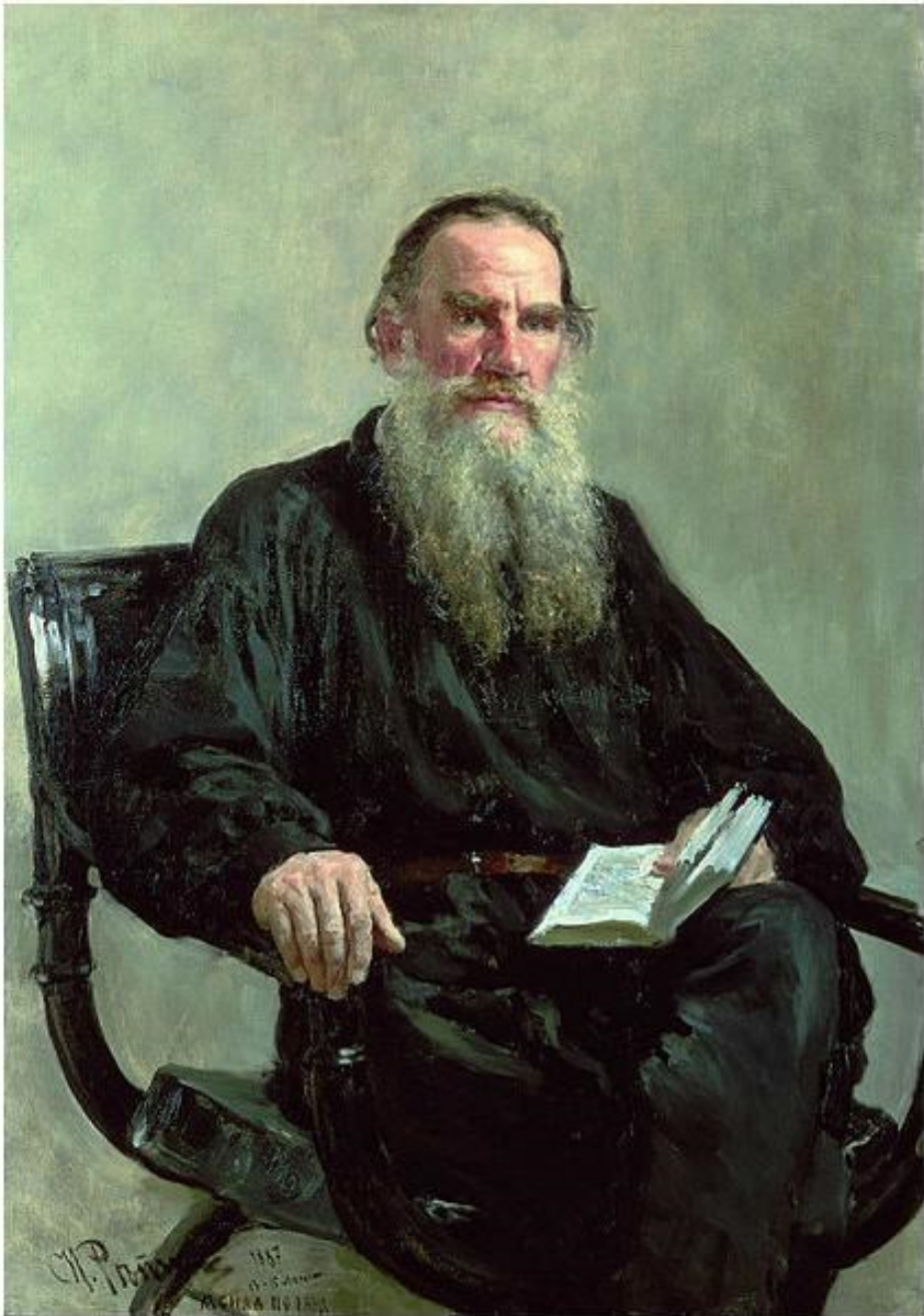

Ilia Repin

„Țarul Ivan cel Groaznic și-a ucis fiul”

(Deosebit de impresionat! Se stă și se privește tabloul zeci de minute)

Repin - Lev Tolstoy (1893)

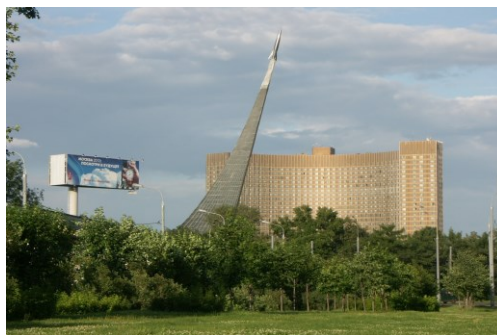
**Expoziția Realizărilor Economiei
Naționale VDNKh**

Ansamblul „Prietenia Fântânilor”

Monumentul „Muncitorul și Colhoznița”

Monumentul „Cuceritorii Spațiului”

Moscova, fiind, așa cum metaforic se spune, „Oraș port la 5 mări” (Caspica, Marea Neagră, Mediterana, Baltica, Marea Albă), datorită canalelor navigabile, râurilor și fluviilor interconectate prin aceste canale, construite dealungul timpului, am avut curiozitatea și posibilitatea accesării unei croaziere fluviale Moscova-Stalingrad, pe Canalul Moscova-Volga și pe Volga, până la Stalingrad.

Fotoreportajele, revistele, fotografiile turiștilor și povestirile lor, video-albumele și filmele ilustrează măreția fluviului pe care Rușii îl numesc cu mândră tandrețe „*Mama Volga*”, cel mai mare fluviu din Europa, al celei mai întinse și înzestrate (cu resurse) țări din lume – Rusia. „Necuprinsul” și măreția Rusiei și a Volgăi explică, probabil, și ceea ce este cunoscut ca fiind sensibilitatea și noblețea „sufletului rus”, trăsături pe care de atâtea ori aveam să le observ la cetățenii țării care m-a găzduit cu generozitate, în timpul anilor studenției și doctoranturii.

Pe lângă deosebitele oportunități culturale oferite de fascinanta Moscovă, îmi doream o croazieră fluvială (din Moscova-Port) spre zărilor celor 5 mări cu care Moscova era legată prin râurile, fluviile și canale ce asigurau inter-conexiunea lor.

Volga este considerat râul național al Rusiei și traversează 11 din cele 20 mari orașe ale Rusiei.

Moscova este și un important port. Caile navigabile, incluzând Canalul Moscovei, Canalul Volga-Don și Raul Moscova fac portul orașului să fie accesibil vaselor din Marea Baltică, Marea Albă, Marea Neagră și Marea Caspică.

Mare mi-a fost satisfacția să aflu că MEI, institutul unde făceam doctoratura organizează o croazieră, pentru studenții și doctoranzii străini, pe ruta Moscova–Stalingrad, pe Canalul Moscova-Volga și pe Volga, până la Stalingrad cu opriri în câteva orașe și vizitarea unei centrale hidroelectrice de pe parcursul excursiei noastre.

La Gara Fluvală

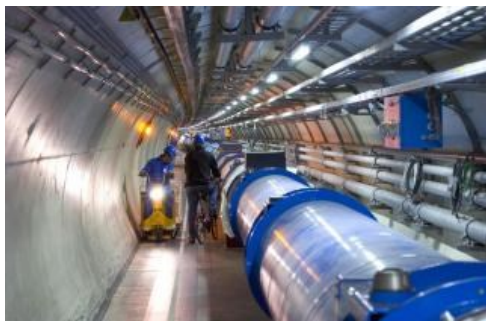

Pescarii cu pești (prinși în anul 1924)

Croaziera noastră a început în portul Canalului Moscova-Volga cu unul din vapoarele din dotare ce ne-a oferit condiții excepționale de călătorie pe parcursul celor 7 zile ale excursiei, cu vizitarea câtorva orașe de pe parcurs și opriri „ad hoc” de divertisment, inclusiv pentru pescuit, peștele fiind una din marile bogății ale impresionantului fluviu

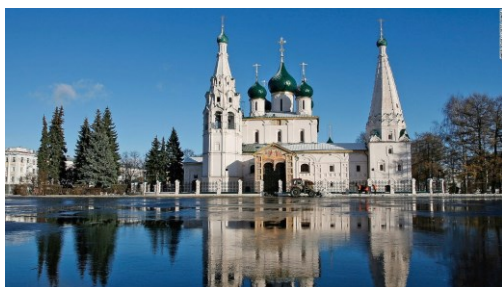
La bordul navei de croazieră

Centrul de Cercetări Nucleare de la
Dubna

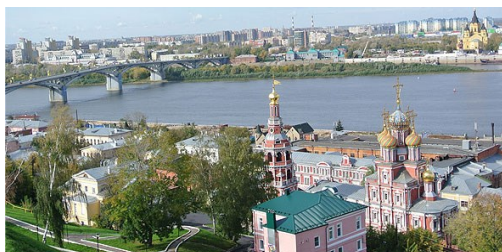
Joncțiunea Canalului cu Volga a avut loc la Dubna, orașul ce găzduiește **Centrul de Cercetări Nucleare ale Rusiei** unde au avut acces și cercetători români, **pe care am avut ocazia de a-i vizita** (anii 1958-1959).

Dopă zece ani (1968), am avut prilejul de a vizita și **Centrul European de Cercetări Nucleare CERN de la Geneva.**

Yaroslavl

Am trecut pe lângă orașe istorice ale Rusiei: Yaroslavl, Nizhiny Novgorod (fost Gorky), Kazan, Ulyanovsk, Samara (fost Kuibâșev), Saratov

Nizhny Novgorod (Gorky)

Ulyanovsk

Kazan

Samara (Kuibâșev)

La Hidrocentrala Kuibâșev (în construcție)

STALINGRAD „Orașul Erou”

Monumentul „Patria Mamă te cheamă” (85m)

Din grupul statuar „Mamaev Kurgan”

Portul fluvial

Metroul

Gara

www.shutterstock.com · 324211829

Hidrocentrala STALINGRAD (2530 MW)

(spre comparație: HCE Tesla - Washington, pe Fluviul Niagara, prima mare Hidrocentrală din lume - 1050 MW, HCE Porțile de Fier - 1080 MW, HCE Enisei - 6000 MW, construită mai târziu)

Delta Volgăi, cu 9 brațe ale fluviului și o suprafață de 12.000 km², are o lungime de aproape 160 km și cuprinde peste 500 de canale și numeroase râuri mai mici

Considerații privind amintirile mele din perioada studiilor în URSS.

Îmi exprim satisfacția de a fi avut ocazia de a studia în două dintre cele mai prestigioase universități tehnice din Uniunea Sovietică și din lume și de a face cunoștință cu inestimabile comori culturale, artistice și științifice ale Rusiei și ale întregii omeniri.

Pentru adevăr, cu mult regret și întristare, arăt că satisfacțiile la care am făcut referire mai sus au fost umbrite de considerații reprobabile privitor la a fi studiat în URSS, însoțite de cunoscutele etichetări „*scolit la Moscova*”, „*agent sovietic*”, *KGB-ist*, etc.

Cele arătate în amintirile mele, prezentate mai sus, despre șederea mea la studii în URSS, vorbesc, cred, cât de nedrepte au fost și sunt și în prezent toate insinuările la adresa celor care au studiat în URSS, inclusiv urmărirea lor de către serviciile „securității” (foste și actuale, în ceea ce mă privește).

Prometeu¹⁾, pedepsit pentru furtul focului din Olimp

¹⁾ Personaj mitologic care într-o împrejurare la înșelat pe Zeus în favoarea oamenilor. Drept pedeapsă Zeus a luat oamenilor focul. Prometeu a intrat în Olimp, a desprins din carul Soarelui o scînteie incandescentă, a ascuns-o în tulpina scobită a unei trestii și a fugit, nevăzut, cu *darul său pentru oameni*. Zeus și-a dat însă seama de furt. Înfuriat că a fost tras pe sfoară, l-a pedepsit pe Prometeu cu o pedeapsă crudă, punându-l pe Hefaistos să-l înlănțuiască în vârful Muntelui Caucaz; în fiecare zi un vultur cobora din cer și îi mânca ficatul, care se regenera peste noapte, tortura fiind nesfârșită. Prometeu a fost eliberat de Heracle, care a ucis vulturul și a smuls lanțurile titanului.

Este potrivit aici, cred, să dau și un răspuns unora dintre prietenii care mi-au citit manuscrisul și care și-au exprimat unele rezerve în privință „extinderii”(!) părții privitoare la URSS:

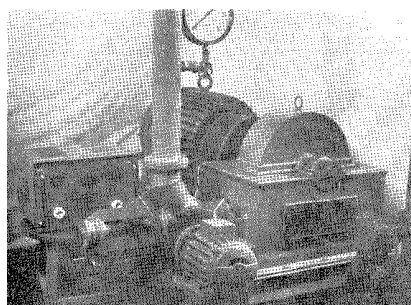
Ceeace am prezentat sunt realități și redau viața personală în etapele de timp respective (1948-1953 și 1956 -1959), realități și trăiri care au contribuit la formarea mea profesională, culturală și socială.

Cele aflate și văzute sunt rodul geniului și muncii unui popor ce a dat lumii o pleadă de mari creatori ai literaturii (Cehov, Dostoevski, Tolstoi, etc.), muzicii (Ceaikovski, Glinka, Borodin, Glazunov, etc.), artelor plastice (Repin ș.a.), științelor exacte și tehnicii (Mendeleev - Tabelul periodic al elementelor chimice, Țiolkovski - părintele rachetelor și astronauticii, Jukovski - Teoria forței portante în dinamică aeronavelor, Dobrovolski – creatorul mașinii electrice de inducție trifazate, fizica nucleară - prima centrală atomică din lume, prima navă cosmică, primul zbor al omului în cosmos) și medicinei (Pavlov - reflexele condiționate ș.a.)

La revenirea în țară, după doctorantură (1959) ca bursier al Institutului de Cercetări Energetice din București al Academiei R.S.R., urma să fiu încadrat la acest institut. Am solicitat, însă, transferul la Timișoara, de care eram legat prin amintiri, prieteni și foști colegi, la BAZA DE CERCETĂRI ȘTIINȚIFICE DIN TIMIȘOARA A ACADEMIEI R.S.R. Solicitarea a fost acceptată și am fost numit cercetător științific principal la Secția de Mașini Hidraulice.

Profilul secției cuprindea *hidroenergetica*, în care se încadrau și rezultatele cercetărilor subsemnatului. Cum în acei ani, în prim-planul dezvoltării țării erau activitățile de electrificare, s-a considerat oportun, și s-a acceptat studiul configurării și automatizării microhidro- centralelor la nivelul mijloacelor tehnice existente sau inovative proprii.

Studiile au urmărit realizarea unui microsistem „Centrală Electrică și Stație de Pompare”, experimentală, pentru deservirea Hotelului Alpin „Negoiu” din Carpații Meridionali.

Idem-Vedere Interioară

Microcentrala iluminează și o stână

Studiile au fost întreprinse împreună cu dr.ing. Ernest Sisak – realizatorul sistemului de alimentare cu apă și cu profesorul Iosif Preda de la Catedra de Mașini Hidraulice a Politehnicii – realizatorul turbinei hidraulice.

În urma studiilor a fost realizată micro - hidrocentrala din figură. Micro-centrala ilumina și o stână din apropiere, deumită de noi, în glumă, „*prima stână electrificată din republică*”.

Rektoratul Institutului Politehnic din
Timișoara

Facultatea de Mecanică

Facultatea de Electrotehnică

Din anul 1960 am funcționat și ca șef de lucrări asociat, la Facultatea de Mecanică a Institutului Politehnic și, din 1961, la Facultatea de Electrotehnică, *predând primule cursuri de automatică, cu caracter obligatoriu, studenților Facultății de Mecanică, Facultății de Electrotehnică și Secției de Instalații pentru Construcții a Facultății de Construcții, deveninind primul dintre pionerii învățământului de automatică în Centrul Universitar Timișoara*

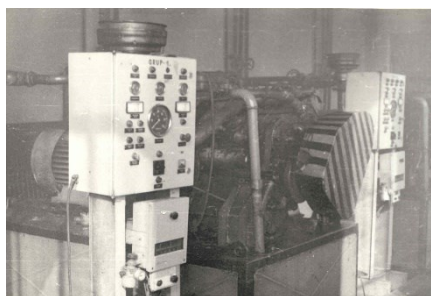

Facultatea de Construcții

În anul 1963 m-am transferat cu funcția de bază la Institutul Politehnic, Facultatea de Electrotehnică, Catedra de Utilizări ale Energiei Electrice, avându-l ca șef de catedră pe distinsul profesor academician Dr.Ing. Corneliu Micloși și, mai apoi, la Catedra de Electronică și Măsurări Electrice, condusă de profesorul Dr.Ing. Alexandru Rogojan, constructorul primului calculator electronic din România. Din anul 1990 am funcționat în cadrul Catedrei de Automatică, înființată în acel an și devenită, în prezent, Departamentul de Automatică și Informatica Aplicata.

În calitatea de cadru didactic al IPT:

- am predat primele cursuri de automatică la secțiile: Electrotehnică, Electroenergetică, Electronică, Calculatoare Electronice, Automatică, Instalații în Construcții;
- am coordonat elaborarea materialelor didactice și organizarea diferitelor laboratoare de automatică;
- am studiat și desfășurat activități de cercetare pentru realizarea unor prototipuri și *grupuri termoelectrice funcționând cu biogaz, grupuri hidroelectrice submersibile, modele de agregate aeroelectrice prototip*, cu importante contribuții originale cât și *studiul de amenajare a unei mari platforme cu agregate aeroelectrice în Zona Montană Semic*, cu *Dispecer Informatic de Control și Conducere la Timișoara* (împreună cu Institutul ICMRT București, Institutul de Cercetari ICPHR al Combinatului Metalurgic Reșița, Institutul Pentru Automatizări IPA)

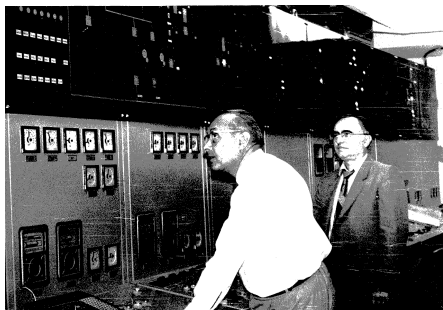
Grup termoelectric funcționând cu biogaz, cu generator asincron

Cercetări ale unor grupuri hidroenergetice submersibile

Agregatul AEROTIM L1, cu frecvență constantă la turație variabilă, realizat la Universitatea Politehnica din Timișoara

AEROTIM L1, Camera de comandă, la UPT cu prof. I. Preda

Cercetări IPT- IPA- IPROTIM

AEROTIM pe „PLATFORMA SEMENIC”

Dobrogea, parcuri de agregate aeroelectrice de proveniență străină (mii de MW, miliarde de EURO)

Mari regrete. Pierderea unor mari oportunități de diseminare a unor rezultate originale ale cercetărilor proprii.

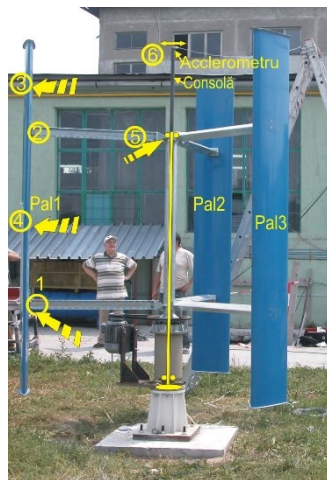
Agregatul aeroelectric Aerotim 300 Kw urma, în conformitate cu Planul de Stat, să fie produs în România, de către COMBINATUL METALURGIC BOCȘA, urmând a achipa, în zona montană a Banatului, peste nouă amplasamente cu potențial eolian, dintre care amplasamentul Semenici, cât și alte amplasamente din țară.

Au venit, însă, „*Evenimentele* din 1989” și tot ceea ce a urmat: renunțarea la planificarea de stat, *privatizarea industriei* (și, prin aceasta, distrugerea industriei românești). În anul 2016, în România funcționau agregate aeroelectrice de proveniență străină cu o putere de 3008 MW (5 miliarde EURO), echivalentul în putere a patru reactoare ale centralei nucleare de la Cernavodă. Niciunul din cele câteva agregate montate nu a fost produs în România.

În sectorul eolian din România au investit CEZ (Cehia), ENEL (Italia), Energias de Portugal (Portugalia), Iberdrola Renovables (Spania), etc.

Prototipurile românești - 4 agregate eoliene montate în România anilor '80, cu contribuții originale ale cercetării noastre, au rămas doar ca „*Fantomele de pe Semenici*”.

[<http://www.zf.ro/companii/energie/fantome-de-pe-semenici-care-este-povestea-primelor-4-turbine-eoliene-montate-in-romania-anilor-80-11274307>]

Turbina eoliană pentru Cleanfield, încercări în România (Prof. F. Gyulai, la Intreprinderea Clagi, Biled, Timiș)

La încercări la Incubatorul din Hamilton

Agregat de vânt cercetat de către UPT, Academia Română și Compania Canadiana Cleanfield, Ontario, Canada

În cadrul unei colaborări Universitatea Politehnică Timișoara - Academia R.S.R, Baza de Cercetări Științifice din Timișoara – Cleanfield Energy Corporation (St. Catherines, Ontario, CANADA) a fost cercetat și realizat un agregat aeroelectric pentru mediul urban, cercetări la care am participat și în Canada. În proiecții, poate fi văzut agregatul la încercările din România, respectiv instalat în două locații din Canada.

În perioada prezenței mele la Cleanfield Corporation, am fost invitat, de către domnul Morel Oprisan (originar din România), Manager, Wind Energy R& D Program, la Natural Resources Canada, Office of Energy Efficiency, pentru discutarea unor posibile cercetări Canadiano-Române în domeniul energiei vântului.

Domnul Morel Oprisan a făcut o vizită în România, inclusiv Platforma Semenic.

Posibilitatea colaborării a fost irosită din cauza birocratismului factorilor guvernamentali.

La Aeroportul Kenora, Ontario, Canada

Spre încântarea mea, în Toronto am avut lo

Air Canada Canada, Toronto
Colaborarea cu *Cleanfield Energy Corporation* (St. Catharines, Ontario, CANADA) a fost și un prilej de cunoaștere a celui mai mare și important oraș al Canadei - Toronto, situat pe malul nordic al lacului Ontario.

CN Tower - Turnul National Canadian,
(550 m, echivalentul a 180 de etaje)

Am avut prilejul să o ascult pe Céline Dion la "Air Canada Center" (capacitatea: 19.500 locuri)

Primul obiectiv turistic vizitat în Canada (plecând din Toronto) a fost **Cascada Niagara - Niagara Falls** (văzută dinspre teritoriul Canadian)

Râul Niagara (un miracul al naturii, între Marile Lacuri ale Americii Erie și Ontario) cu cele două cascade și centrala hidroelectrică, în depărtare (2400 Mw)

Cele două cascade ale Râului Niagara

Am fost pe vaporeșul din fotografie

Turnul cu restaurant și pentru vizionare

Ce „mici” suntem !

Omul față în față cu natura !

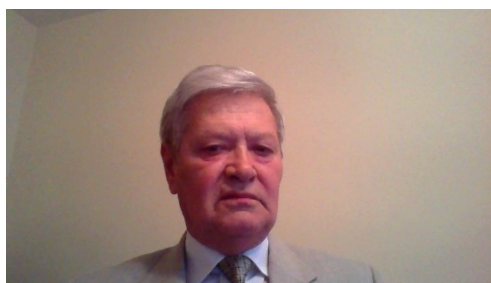
Relația profesională cu *Cleanfield Corporation* ne-a oferit prilejul unor vizite la ființe dragi, imigranți în Canada: familiile fiicelor noastre - Lia și Alexadru Trica și Sorina și Mihail Stern, (eminenți studenți ai Politehnicii Timișorene)

Fiica noastră (ingineră) – Sorina, ne-a reamintit de Liceul de Muzică *Ion Vidu* din Timișoara, printre premianții căruia s-a numărat, și ne-a delectat cu un „recital” (în familie din care am reprodus), aici, o secvență a evenimentului.

În anul 1994, ca urmare a demersurilor Prof Ph.D. T. Hentea (fost coleg la UPT) și a, Prof. Ph.D. Ed. Pierson (seful Departamentului de Inginerie) am fost invitat, în calitate de “*Associate professor*” la Purdue University Calumet (PUC), Hammond (filială a *Universității Purdue* din Lafayette, Statul Indiana)

Prof. Ph.D. Eng. Toma Hentea

Prof. Ph.D. Ed. Pierson
(seful Departamentului de Inginerie)

Purdue University (2013)

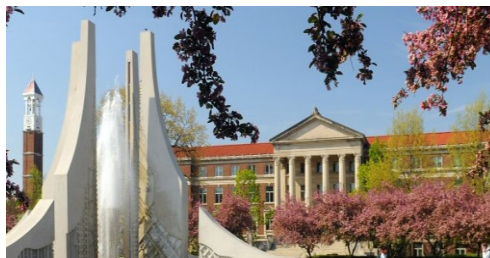
Studenți	– 39 256
Studenți străini din 126 de țări	– 8 562
Locuri de cazare	– 18 444

Taxe scolare (USD)	
pentru studenții cetățeni americani	– 10 000
pentru studenții rezidenți	– 28 804
pentru studenții străini	– 30 804

Cadre didactice	– 2 563
Număr salariați (inclusive asociați)	– 18 872
Numărul de invenții ale cadrelor didactice și foști studenți	– 15 000

Cadre didactice și absolvenți distinși :

- Laureați ai premiilor Nobel – 13
(din care 2 actuali)
- 23 astronauți, printre care **Neil Armstrong**

Facultatea de Inginerie

Universitatea Purdue are locația centrală în orașul Lafayette din Statul Indiana, având 6 filiale, printre care și cea din **Hammond** – **Purdue University Calumet (PUC)** în care mi-am desfășurat activitatea în intervalul 1994 – 1995.

Aeroportul Universității Purdue

www.alamy.com - A31M14

Indianapolis USA Purdue University band

NEIL ARMSTRONG — primul om ajuns pe lună,
absolvent al Universității Purdue

NEIL ARMSTRONG

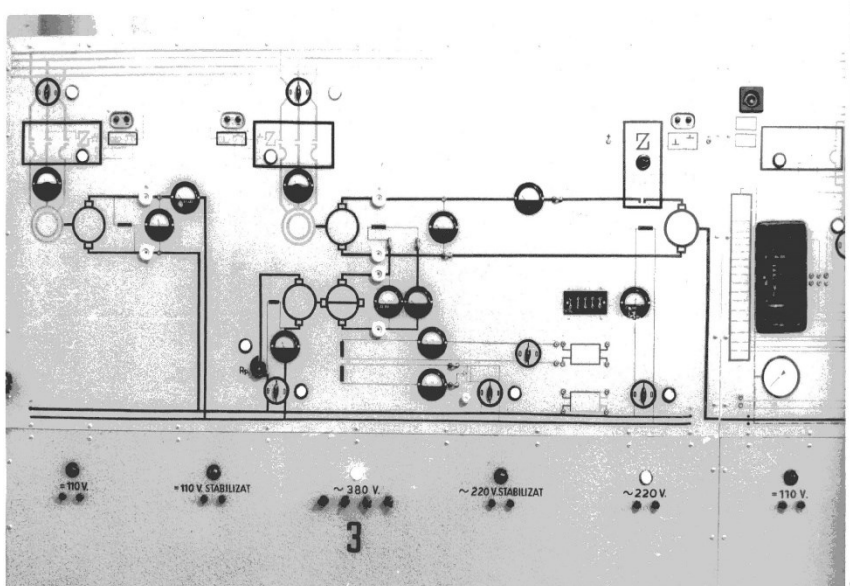
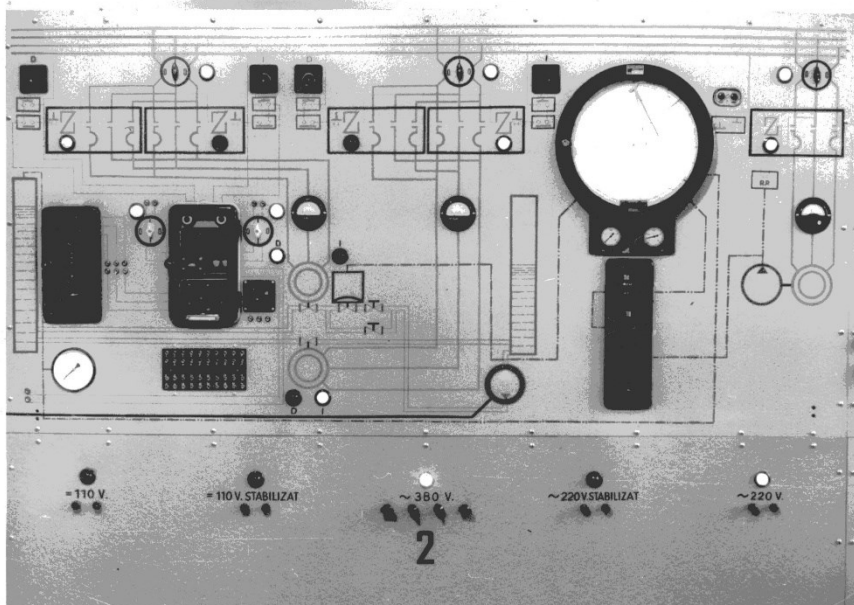
(at Purdue University, School of Aeronautics and Astronautics)

Autorul
la Universitatea Purdue Calumet

Cartea de vizită, ce mi-a deschis drumul spre Purdue University Calumet a fost aprecierea modului de organizare și amenajare a laboratoarelor de Automatică la Universitatea Politehnica din Timișoara.

Mărturisesc că în prezent, trăesc un sentiment de profund regret datorat dezafectării laboratoarelor de automatică de la Universitatea Politehnica din Timișoara și pierderii specificului lor de „automatică” - modul inițial preconizat pentru noile laboratoare de automatică, acesta putând deveni, pentru viitor, un „brand”, al Școlii Politehnice din Timișoara.

La Purdue University, Calumet Hammond Campus, am fost invitat, pentru:

- predarea cursului de „Automatizări Industriale”,
- seminarii și lucrări de laborator la cursul de „Introducere în Inginerie”,
- schimb de experiență: organizarea lucrărilor de laborator,
- cercetări științifice în colaborare cu colegi americani:

Rezultatele cercetărilor comune au fost prezentate la:

- **30th Intersociety Energy Conversion Engineering Conference, Orlando, Florida, USA, 1995,**
- **Wind Power 1996, American Wind Energy Conference Denver, Colorado, USA, 1996,**
- **ENERGEX 2000,**
- **International Energy Forum, Las Vegas, Nevada, USA, 2000,**
- **Fifth International Conference on Hydraulic Machinery and Aerodynamics, Timisoara, 2000,**
- **Exhibition, Copenhagen, Denmark, 2001,**
- **1st World Wind Energy Conference and Exhibition, Berlin, 2002.**

Hammond, reședința șederii mele în SUA, fiind la 25 Km de Chicago, important oraș al SUA, așezat pe malul Lacului Mishigan, unul din cele 5 Mari Lacuri ale Americii de Nord, nu am pierdut ocazia de a vizita acest oraș cu o istorie incitantă, trecut printr-un incediu pustiitor (1871), când au pierit în flăcări peste 5.000 de clădiri, fiind afectați peste 100.000 delocuitori, refăcut rapid și ajungând, astăzi (1980), la peste 8.000.000 de locuitori, cu primele și, apoi, cu unele din cele mai înalte clădiri „zgârie nori” din lume (Sears/Willis Towers având peste 400 m), cu 15.000 de întreprinderi, centru mondial de cultură și artă cu **5 universități**, zeci de teatre și muzee, etc.

Grandoarea Chicago-ului

Lincoln Tomb State Historic Site

The Illinois State Capitol

University of Chicago

University of Chicago

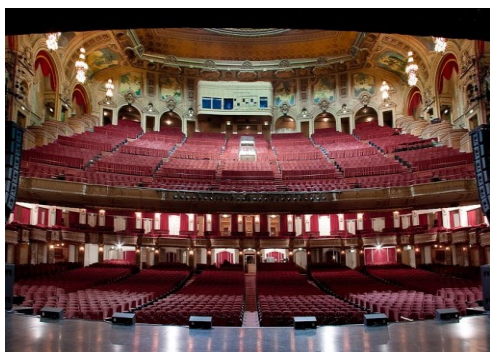
University of Chicago

Statuia savantului naturalist Linné

Locuri memorabile

TEATRE DIN CHICAGO

Chicago Theater

Cadillac Palace Theater

Oriental Theater

Broadway Playhouse

Muzee

- **Chicago Museum Of Contemporary Art**

- **The Field Museum**

- **Shedd Aquarium**

- **Chicago Cultural Center**

- **Willis Tower**

- **Museum of Science**

- **Chicago History and Chicago**

- **The Richard H.**

- **Chicago Architecture Foundation**

- **Lincoln Park Zoo**

- **Skydeck Chicago**

- **Adler Planetarium**

- **Museum of Contemporary Photography**

- **Institute of Chicago – Driehaus Museum**

- **Navy Pier**

- **School of the Art**

- **Grant Park - Sullivan Building Industry,**

- **et al.**

The Field Museum
Muzeul de Istorie Naturală

„Cina cea de Taină” (copie)

Caravaggio „Cina din Emmaus”

Art Institute of Chicago
(acces la mai mult de 9 000 exponate)

Foreign painters

Domenikos Theotokopoulos, called El Greco, Greek, Spain, 1541–1614, -The Assumption of the Virgin

El Greco (Domenikos Theotokopoulos) Greek, active in Spain, 1541-1614 The Feast in the House of Simon, 1608/1

Il Sodoma (Giovanni Antonio Bazzi) –
Holy Family with St. John the Baptist

Jan van Scorel, Netherlandish,
(1495-1562)

Auguste Renoir – Sur la terrasse (1881)

Iman Maleki – Omens of Hafez
(Iranian Painter)

Francesco Mochi
(Italian, 1580 - 1654) - Bust of a
Youth (Saint John the Baptist)

Louis Léopold Boilly – “and the
ogre ate him”

Mary

Art Institute of Chicago
(American painter)

Elbridge Ayer Burbank, American,
1858-1949 - Shu-Pe-La/Moqui, 1898

Thomas Hart Benton, American, 1889-1975
Coton pick

Cu toată splendoarea de azi, nu pot fi uitate cele două mari tragedii ale Chicago-ului:

Marele incendiu din 1871 a devastat orașul și a făcut sute de victime

Chicago, „Marea Depresie” (1929-1941)

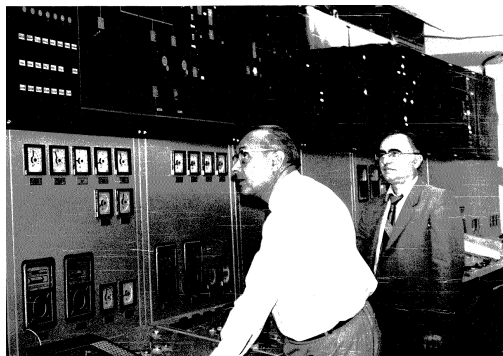

Tragedii ale familiilor orașului în timpul „Marii Depresii”

O trasatura esentiala a activitatii de cercetare a autorului:

Cercetare orientată spre aplicații

Împreună cu Prof. Dr.Ing. Iosif Preda (Catedra de Mașini Hidraulice, Facultatea de Mecanică), în Camera de Conducere a agregatului aeroelectric AEROTIM 1 (UPT)

Cercetarea unui model electromecanic al Agregatului Aeroelectric pentru comuna Ciugud, Județul Alba (la Catedra de Mașini Electrice, Facultatea de Electrotehnică, UPT)

- automatizarea microhidrocentralelor electrice,
- echipamente electrice și de automatizare pentru acționări și vehicule electrice de transport,
- echipamente electrice și de automatizare a stațiilor pentru studiul, prin modelare, a turbinelor hidraulice ce urmau să se construiască în țară,
- echipamente electrice și automatizarea agregatelor eoliene, de mare perspectivă pentru energetica națională și internațională,
- implementarea rezultatelor cercetării (microhidrocentrale: Cabana Negoiu din Munții Făgărași ș.a.; agregate eoliene: UPT, HIDROTIM, Moravița, Platforma Montană Semenic, Ciugud - Județul Alba, Kenora Airport ș.a.– Canada)

Contribuții științifice originale

La terminarea studiilor de inginerie, în peisajul dezvoltării tehnice era și problema electrificării căilor ferate în curent alternativ la noul standard de frecvență de 50 Hz. Anterior, frecvența de alimentare a motoarelor de tracțiune – motoare de curent alternativ cu colector monofazate, era de 16,66 Hz.

La noua frecvență (50 Hz) a liniei de contact se preconiza utilizarea motoarelor de inducție trifazate, turația acestora urmând a fi reglată prin frecvența variabilă dată de un sistem de conversie „monofazat 50 Hz – trifazat frecvență variabilă

reglabilă”. Aceste sisteme (vezi locomotivele Kando ș.a.) erau complicate și se cercetau sisteme alternative. Aceste sisteme au constituit și obiectul cercetărilor proprii, începute la Institutul Tehnic din Craiova și continuate, la doctorantură, la Institutul pentru Energetică din Moscova, URSS.

Am studiat și experimentat sisteme originale care au condus la enunțarea a două principii originale:

1. De la o mașină de inducție antrenată cu turație constantă se poate obține curent electric de frecvență variabilă reglabilă cu oricare din sistemele și procedeele de obținere a turației variabile reglabile a motoarelor de inducție alimentate la frecvență constantă (comutarea numărului de poli, rezistențe reglabile în circuitul secundar, tensiune suplimentară în circuitul secundar având frecvența tensiunii de alunecare, sistem „colector” în circuitele mașinii, etc.); principiul și procedeele menționate sunt preconizate pentru sisteme de alimentare cu curent de frecvență variabilă a acționărilor cu motoare de inducție cu turație reglabilă,

2. De la o mașină de inducție antrenată cu turație variabilă se poate obține curent electric de frecvență constantă cu oricare din sistemele și procedeele de obținere a turației variabile reglabile a motoarelor de inducție alimentate la frecvență constantă (vezi pct.1); principiul și procedeele arătate au fost folosite de către autor la agregatele aeroelectrice (eoliene) cu turație variabilă (optimă).

În afară de principalele contribuții menționate mai sus, revendicăm și prioritatea următoarelor realizări:

- reglarea (menținerea constantă) tensiunii generatorului de inducție excitat cu condensatoare cu capacitate constantă,

reglând turația motoarelor de antrenare – turbine hidraulice ș.a. (în limite restrânse, admitând o variație acceptabilă a valorii frecvenței),

- reglarea tensiunii generatorului de inducție antrenat cu turație constantă, având consumatori rezistivi, reglând „în compensație” consumul unui sistem de sarcină reglabil,

- reglarea tensiunii generatorului de inducție cu turație constantă cu un sistem cu condensatoare de capacitate constantă în paralel cu un circuit inductiv cu amplificatoare magnetice reglabile,

- reglarea tensiunii generatorului de inducție monofazat cu două înfășurări statorice - de sarcină și de excitație cu sarcină capacitivă reglabilă.

Prioritățile asumate în cele de mai sus nu exclud eventuale cercetări și rezultate similare paralele

Colaborări

- colaborări interdisciplinare cu colective de cercetare din alte catedre/departamente ale UPT – Mașini Hidraulice, Mașini Electrice, Material Rulant,
- colaborări externe cu: Filiala din Timișoara a Academiei Române, Filiala din Timișoara a Intreprinderii Electromontaj (Dr.ing. Gârbacea Anton), Filiala din Timișoara a Institutului Cercetare și Proiectare a Echipamentelor Hidromecanice Reșița ICPEHR, Filiala din Timișoara a Institutului Pentru Automatizări București IPA, Institutul de Cercetări și Modernizări pentru Energetică București ICEMENERG, Institutul Național Pentru Motoare Termice

București INMT, Fabrica de Mașini Electrice ELECTROMOTOR Timișoara, Purdue University Calumet, Hammond, Indiana State, USA, Hexatronic Inc. Canada ș.a.

Vizite științifice remarcabile

- Centrul de Cercetări Nucleare al URSS, Dubna, URSS,
- Centrul European de Cercetări Nucleare, Geneva, Elveția

Diseminarea rezultatele cercetării

Rezultatele au fost diseminate prin comunicarea a 138 de lucrări: articole, rapoarte de cercetare, brevete de invenții și inovații, comunicări la manifestări științifice interne și internaționale (Marianske Lazne - Cehoslovacia, Magdeburg, Dusseldorf, Berlin - Germania, Milano, Torino - Italia, Orlando Florida, Denver Colorado, Las Vegas - SUA, Paris - Franța, Ottawa - Canada ș.a.),

Distincții pentru activitatea de cercetare

- Bursă a Academiei Române pentru doctorat în URSS,
- Premiul Ministerului Învățământului pentru rezultatele dela doctorat,
- Premii și titluri universitare și academice :

Profesor Emerit, Membru de onoare al Senatului Universității din Arad, Premiul „Aurel Vlaicu” pentru Științe Tehnice al Academiei Române, Premiul „Traian Vuia” al Galei Excelenței Bănățene (la Prima Ediție - 2014), Membru de Onoare al Academiei de Științe Tehnice din România,

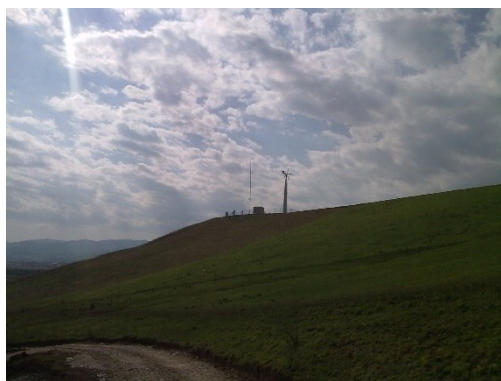
- Cetățean de Onoare al Municipiului Timișoara pentru organizarea și promovarea cercetării în Timișoara și Zona de Vest a țării. (la Filialele din Timișoara a Academiei Române și a Institutului pentru Automatizări IPA - șef filială) și a învățământului de automatică (la catedrele, Secția, Facultatea și Departamentul nou înființate la IPT/UPT)

În încheierea celor despre cercetarea științifică, pe lângă cele prezentate deja, adăugăm câteva aspecte ale cercetării proprii din perioada dinaintea încetării activității autorului în IPT, cercetare finanțată din fonduri europene, în cadrul GRANT-ului **“Improvement of the Structures and Efficiency of Small Horizontal Wind Generators with Non-regulated blades, European Economic Area EEA, 2007-2009”**, cercetarea finalizându-se cu un sistem autonom mixt „eolian-solar” pentru iluminatul stradal al unei localități – satul CIUGUD din județul Alba.

Cercetarea s-a desfășurat sub conducerea Prof. Dr.Ing. Octavian Proștean și în colaborare cu un colectiv de la Departamentul de Mașini Electrice UPT, condus de către excelentul profesionist Prof. Dr.Ing. Nicolae Muntean.

Sistem hibrid eolian-solar pentru iluminatul stradal al satului Ciugud, Jud. Alba

Sistem hibrid eolian-solar pentru iluminatul stradal al satului Ciugud, Jud. Alba

**Cercetări preliminare în laboratoarele
departamentelor de Automatică și de
Mașini Electrice**

Succint despre activitatea didactică

Am desfașurat *activitate didactică* în domeniul ingineriei electrotehnice și al automatizărilor: Mașini Electrice, Acționari Electrice, Tracțiune Electrică, Automatizări și Telecomenzi, Teoria Sistemelor, Teoria Sistemelor Automate, Automatizări Industriale

Principiile după care m-am condus în activitatea didactică au fost:

- cuvintele lui Schopenhauer: „nu lucrez pentru genii, ei își au propria orbită... eu lucrez pentru cei mulți...”
- maxima înțelepților noștri străbuni romani: „*non multa sed multum*”.

Am auzit că mi-ar fi ieșit vorbe: „*la Budișan, ca să pici, trebuie să faci cerere*”.

La lucrările de laborator, aproape tot timpul era folosit pentru experimentări.

Lucrările de diplomă trebuiau să fie cu realizări practice și experimentări. Am susținut, cu convingere, acest demers, știind că la Institutul de Energetica din Moscova, unde am făcut doctorantura, pentru studenții anilor terminali 4 și 5, o zi din săptămâna era dedicată exclusiv „cercetării științifice studențești”. Performanțele cele mai remarcabile ale studenților cu care am lucrat, la cercurile științifice studențești, au fost două premii I la primele două Conferințe Naționale ale Cercurilor Științifice Studențești de la Cluj și Brașov, un premiu II, la Timișoara, la a treia conferință națională și un brevet de invenție având ca și coautori pe studenții Tudorache Octavian și Karoly Peter.

Una dintre cele mai mari satisfacții pe care le-am trăit în activitatea mea didactică au fost aplauzele primite la sfârșitul ultimei prelegeri a cursului „Automatizări industriale”, predat în limba engleză, la „Universitatea Purdue Calumet PUC” din SUA (ceea ce nu se obișnuia, după cum am aflat!).

Relațiile interumane profesionale

Nu am avut trăsături „*de șef*”, nici atunci când chiar am fost (*coordonator* al disciplinelor de automată, respectiv *șef al Filialei Timișoara* a Institutului de Automatizări IPA). Am fost, mai degrabă „*colegul însărcinat cu*” (sau „*răspunzător de*”). A fost bine sau a fost rău? Rămâne să apreciați dumneavoastră, cei cu care am lucrat (colegi și studenți).

Preocupări extraprofesionale privind problemele fundamentale ale cunoașterii

- Creștin practicant, militant (până la 17-18 ani),
- Concepte despre lume și societate materialist-evoluționiste (după perioada menționată mai sus).

Poziționarea religioasă

*O viață 'ntreagă Te-am strigat
Cu gândul, chinuit profund,
Răspunsu'a fost, mereu, atât:
„Eu sunt cel ce sunt”*

Autorul

*Câtă durere și plâns sunt pe pământ
Și rugăciuni ce cer ajutor,
Dar cerul e' surd, ca 'n mormânt,
Ce mă face să cred că e' gol.*

Autorul

*Nu e nevoie de temple, nu e nevoie de filozofii
complicate. Creerul și inima mea sunt
templele mele.
Filozofia mea este bunătatea.*

Dalai Lama

Cred într-o *realitate obiectivă infinită în spațiu și timp* – universul/natura, având o infinitate de componente existențiale - energii, materie și, eventual altele, aceleași sau diferite, în fiecare loc și moment, *în veșnică interacțiune*, rezultând noi și infinite forme existențiale, *totul fiind întâmplător și trecător* supus unui număr infinit de legi – „*LEGEA*” (concept al Esenienilor), aceasta fiind „*Creatorul*” (Dumnezeu) a tot și toate. *Creatorul*, este, așa dar, natura însăși, cu proprietatea de *autocreație* (conceptul lui Benedict Spinoza).

Creator, așa dar, există – „*LEGEA*”, dar nu unipersonal și nu „după chipul și asemănarea noastră [cartea Genesa a lui Moise 1/25,26], fiind: „*Eu sunt cel ce sunt*” [cartea Exodul a lui Moise 3/14], o realitate vecinică, creator, prin autocreație, a tot ce există, care nu cere închinare sau rugăciune, ci doar „*ascultare*” – adaptare la imperativele acestei *realități*.

În September 2010 cea mai scilipitoare minte a vremurilor noastre fizicianul Stephen Hawking, care înainte acorda crezare ideii lui Sir Isaak Newton că universul trebuie să fi fost proiectat de către Dumnezeu, în lucrarea sa “*The Grand Design*” (Marele Proiect) a concluzionat că „Big Bang”-ul a fost consecința inevitabilă a legilor fizicii și nimic mai mult. Hawking a spus „Creația spontană este rațiunea că există ceva decât nimic, că universul există, că noi existăm”.

Conceptele politice

Unei haine, unui obiect utilitar, etc. îi poți prelungi, un timp, folosirea, prin unele raparații, dar la un moment dat acest lucru devine imposibil și se renunță la lucrul respectiv. Tot astfel stau lucrurile și cu unele practici sociale și chiar cu orânduirile sociale, în întregul lor, ele nu mai pot fi „cârpite”, îndreptate, „reformate”, ci doar înlăturate și înlocuite cu o orânduire nouă, capabilă să rezolve problemele antagoniste, inclusiv contradicțiile sociale de nerezolvat pentru veche orânduire.

Crezul meu politic este credința în doctrina socialistă și comunistă, așa cum a fost ea elaborată de către cei mai înaintați reprezentanți ai lumii gânditoare - Marx, Engels și predecesorii și succesorii lor, despre organizarea științifică a societății umane, în acord cu principiile etice sociale, nivelul actual al cunoașterii omenești și al realizărilor științifice actuale, în vederea eliminării contradicțiilor sociale existente și a dezvoltării armonioase a societății în interesul tuturor membrilor ei.

Înlăturarea contradicțiilor actualei orânduirii capitaliste, de către o nouă formă de organizare - orânduirea socialistă, va determina un salt calitativ al vieții sociale: echitate, fraternitate, productivitate sporită și un trai mai bun pentru creatorii bunurilor necesare societății.

Cred în „Religia Iubirii”, orice direcție ar lua caravanele sale, căci dragostea este religia mea și credința mea

Ali Ibn' Arabi

(unul dintre marii învățători ai lumii)

Lumea este țara mea, toți oamenii frații mei și a face bine este religia mea

Thomas Paine

Biblia nu este „Cartea” mea și Creștinismul nu este religia mea. N-aș putea niciodată să încuviințez afirmațiile lungi și complicate ale Dogmei creștine

Abraham Lincoln

Adevărul este Dumnezeuul meu

Mahatma Gandhi

*Regretul vieții mele, Doamne,
E' că nu ne-ai făcut albine,
Rodul muncii noastre să-l împărțim,
Cum se cuvine !*

Autorul

Credo

1. *Cunoașterea* – condiție și izvor al progresului
2. *Infinitatea și vecinicia naturii, evoluția prin autocreție* - crezul meu¹⁾
3. *Universul întreg* - patria mea²⁾
4. *Toți oamenii* - frații mei³⁾
5. *Iubirea semenilor*⁴⁾ - creștinismul meu
6. *Cetățean a fi* - o datorie asumată⁵⁾
7. *Progresul omenirii* - speranța mea
8. *Dreptatea socială* – așteptarea mea
9. *A fi util* - străduința mea
10. *Munca* - necesitate existențială și izvor de progres

Autorul

¹⁾ Benedict Spinoza, ²⁾ Cristian Huygens, ³⁾ Friedrich Schiler, Ludwig van Beethoven

⁴⁾ Biblia, Noul Testament, ⁵⁾ N.A. Nekrasov

Pagini amare și consecințele sentimentalismului și sincerității mele

„*Nimeni nu-i profet în țara lui*”(vezi: Socrate, Isus Hristos, Spinoza, Karl Marx, ... Lucrețiu Pătrășcanu, absolvenții școlilor superioare din URSS, etc.)

„*Nu alerga după căruța care nu te-așteaptă*” (relativ la dorința mea, după bursa de doctorat, ce îmi fusese acordată, prin concurs, de Institutul Pentru Energetică al Academiei Române, să solicit transferul la Filiala din Timișoara a Academiei Române, fiind atașat de Timișoara, sentimental, ca fost student al Școlii Politehnice din acest centru universitar),

„*Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni, și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărâte împotriva voastră! ... căci tot așa au prigunit pe prorocii, care au fost înainte de voi*” (Ev. Matei 5/11-12)

Scriitorul român Ioan Slavici a fost și un renumit jurnalist. În urma articolelor sale a fost închis de cinci ori, atât în Austro-Ungaria, ca presupus naționalist român, cât și în România, ca presupus spion austro-ungar. Această experiență a fost reflectată de Slavici în lucrarea memorialistică intitulată *Închisorile mele*. Istoricul Lucian Boia a constatat cu referire la Slavici că „... necazurile lui Slavici se trag, s-ar putea spune, dintr-un surplus de caracter”.

Cred că ceva oarecum similar, s-a întâmplat și în privința vederilor mele social-politice, după cum va fi vorbire mai jos.

Origini umile (problema a fost discutată și în capitolul „**Origini**”)

Încep abordarea problemelor în discuție în paginile ce urmează prin a dezvălui ipocrizia unuia din principiile, considerate fundamentale, ale ideologiei politico-economice liberal-capitaliste, enunțate de către fondatorul „liberalismului”, scoțianul Adam Smith, în lucrarea sa „*Avuția națiunilor*” (n.a.: abordarea problemei în interpretarea autorului): *orânduirea liberal-capitalistă, prin mecanismele ei – proprietatea privată, piața liberă, „legea cererii și ofertei*” (n.a.:stupiditate!), etc. *asigură egalitatea șanselor pentru toți competitorii orânduirii*. În contextul problematicii avute în vedere aici, vin și întreb: ce șanse egale de a se instrui, problemă ce m-a afectat personal și reprezintă temelia activității întregii vieți a fiecărui membru al societății, are fiul unei familii nevoiașe față de fiul unei familii înstărite (cum a fost și familia amintitului Adam Smith, mama

acestui având marea proprietăți funciare)? Însuși Hitler formula reproșuri contra sorții nedrepte care îi face pe unii tineri să se piardă prea des în obscuritate deoarece proveneau din familii nevoiașe [Christa Schroeder, „12 ANI CU HITLER”].

Cel ce scrie aceste rânduri, în copilărie, până la bacalaureat și plecarea la studii universitare, a locuit, împreună cu părinții și o bunică, în locuințe (îmi amintesc de patru) închiriate, având o singură cameră și o bucătărie, fără grup sanitar în locuință, fără canalizare, fără apă de la rețeaua orașenească, fără lumină electrică, iluminatul cu lampa cu petrol, fără radiou, încălzire cu lemne arse în mașina de gătit de la bucătărie.

La școală mergeam și veneam pe jos, cale de aproape un ceas, pentru fiecare sens, în zilele ploioase scufundându-mă în noroiul uliței.

Joaca avea loc pe un maidan din cartier, bătând mingea confecționată dintr-un ciorap umplut cu zdrențe. Verile le petreceam pe malurile râului ce scaldă generos localitatea.

Nesupraveghiat fiind, am fost în pericol de moarte în mai multe împrejurări: înec într-un loc neamenajat, o săritură de la înălțime în apă, într-un loc necunoscut, cu apă puțin adâncă, pericolul căderii sub roți la cățărarea într-un tren în viteză, o cădere pe creștetul capului de la înălțimea unui gard pe care m-am fost cocoțat.

La școală, părinții nu mă puteau ajuta, ei înșiși având doar școala elementară. Învățam mult (eram un „*tocilar*”). Am îndrăgit matematica, ajungând să meditez elevi de la cursurile „fără frecvență”, oameni maturi, eu doar un copilandru.

Discriminare religioasă

Printre copii aveam un handicap – eram fiu de „pocăiți” baptiști, desconsiderați și chiar persecutați, în acele vremuri, de către biserica dominantă și de autorități, cultul fiind interzis, o perioadă de timp, sub motivul „legăturilor cu Americanii” (ignoranții nu știau că, conform gândirii neoprotestante, eu eram „frate” al tuturor membrilor confesiunii și, prin urmare, și al președinților baptiști ai SUA – Harding, Truman, Carter /Premiul Nobel pentru Pace, Clinton)

Așa dar „pocăit”! Aceasta era sentința opiniei publice conservatoare și fanatică.

Cu regretul privind prejudecata amintită mai sus, care mi-a întristat copilăria, acum realizez că, pe de altă parte, apartenența la un cult al „pocăiților”, a fost, pentru mine, un câștig, rezultat al „predicilor” (explicațiilor) pastorilor, stăpâni pe arta comunicării, cât și a altor oratori talentați ai comunității, studiul biblic în cadrul așa numitelor „școli duminicale”, cunoșterea și participarea la înălțătoarele cântece (credincioșii cunoscând și cântând zeci de astfel de cântece) și în formații corale și orchestrale.

Afirmația de mai sus poate fi susținută cu exemplul unei tinere, devenită acum o celebritate mondială, româncea Laura Bretan, primii pași ai pregătirii ei muzicale fiind făcuți în biserici neoprotestante pentecostale din SUA, consacrarea venind la frageda vîrstă de 13 ani, în 2016, când a câștigat, în România, trofeul Concursului „României au Talent”, și a strălucit la Concursul “America’s Got Talent” (Chicago 2016), cum poate fi văzut în video-clipuri postate pe INTERNET , câteva secvențe fiind redade în continuare:

[<https://www.youtube.com/watch?v=M-d7KXwedCw>],

[<https://www.youtube.com/watch?v=yMI-74gIULE>],

[<https://www.youtube.com/watch?v=CfeYWvEj2UY>]

Laura Bretan – împreună cu corul Bisericii Pentecostale Maranata din București, Romania

(Ascultă Doamne, Concert la Ateneul Român din București)

[<https://youtu.be/M-d7KXwedCw>]

Laura Bretan – câștigătoare (la treisprezece ani) în finala Concursului „României au Talent”, București, 2016 (O Mio Babbino Caro)

[<https://youtu.be/yMI-74gIULE>]

Laura Bretan - în finala Concursului “America’s Got Talent”, Chicago, SUA, 2016

(O Mio Babbino Caro)

[<https://youtu.be/CfeYWvEj2UY>]

Luther avea o mare apreciere pentru valoarea muzicii; o iubea și cunoștea arta compoziției. El cânta, de asemenea, la lăută, admira interpretarea muzicală cu vocea, și aprecia arta muzicală a maeștrilor timpului său. Prin influența sa personală, muzica a înregistrat dezvoltări remarcabile în închinare. Cu toate acestea, el nu și-a imaginat-o ca un scop în sine, ci mai degrabă ca pe un mijloc în slujba evangheliei. El a scris primul imn al Reformei Protestante - **„Cetate tare-i Dumnezeu”**.

Imnurile Reformei erau scrise pe hârtii, fiind, inițial, distribuite printre oameni. Apoi au fost tipărite primele cărți de cântări. Prima carte de cântări a Reformei a fost numită „Erfurt Euchiridiou” și a fost tipărită în orașul Erfurt în anul 1524. Imnurile inundau țara și lăsau o influență profundă în mințile oamenilor. Adevărul Cuvântului lui Dumnezeu era transmis astfel într-un mod pe care vrăjmașul nu putea să îl contracareze. **Luther predica mai mult prin cântările sale decât prin predicile pe care le ținea.** Un istoric al timpului afirma: **„Interesul în credința protestantă creștea într-un mod extraordinar, datorită faptului că se cântau imnuri. Aceasta se întâmpla în toate clasele sociale, și nu doar în școli și biserici. Se auzeau cântece protestante în cămine, în ateliere, în piețe, pe drumuri, la țară.”** Acest lucru a fost „motorul” creșterii impetuoase a numărului protestanților în întreaga lume, ajungându-se la biserici neoprotestante ce numără mii, zeci de mii și chiar sute de mii de membri, cum este cazul bisericii neoprotestante **The Yoido Full Gospel Church din Seul (Corea de Sud)** ce are o capacitate de 26 000 de locuri și 830 000 de membrii.

The Yoido Full Gospel Church

Luther, prin intermediul imnurilor reformei - cântări cu o compoziție muzicală simplă, având un conținut bazat pe adevărurile evangheliei, exprimate în limbajul poporului și adaptate nevoilor comunităților - a consolidat un concept profund al muzicii și imnologiei și astfel a instituit o schimbare de paradigmă în întreaga istorie a muzicii occidentale.

„Cetate tare-i Dumnezeu” este imnul Reformei Protestante (19 aprilie 1529).

Descoperim două elemente fundamentale ale imnului protestant: 1) linia melodică și 2) cuvintele textului.

Melodia este construită din intervale foarte simple, integrate de sunete cu o durată destul de amplă și organizate printr-un ritm liber. Aceasta a facilitat învățarea ușoară. Toți oamenii din comunitatea religioasă puteau să învețe și să înțeleagă această melodie simplă. Ei puteau de asemenea să urmărească ritmul lent al notelor care însoțeau cuvintele din text.

Toate propozițiile se încheie cu o notă de o durată mai lungă. Aceasta permitea un moment de respirație pentru toți, înainte de a începe să cânte următoarea propoziție. Era un fapt consacrat să faci o cenzură (o scurtă pauză muzicală la sfârșitul unei fraze pentru a respira și pentru a te pregăti pentru începutul următoarei propoziții), care indica sfârșitul fiecărui vers al imnului.

Aceste prime caracteristici sunt fundamentale pentru înțelegerea spiritului muzical al Reformei Protestante. Frumusețea artei muzicale este exprimată prin cele mai simple și mai transparente mijloace. Intervalele, melodiile, duratele și ritmurile se adaptau la posibilitățile de interpretare ale oamenilor de rând. Nu există loc aici pentru virtuozitate sau pentru etalare tehnică.

Melodia este foarte simplă. Ea se bazează predominant pe o serie de intervale succesive care sunt ușor de cântat. Melodia nu era armonizată. Cărțile de imnuri folosite la scară largă de comunitățile religioase pe vremea Reformei, prezentau exclusiv o singură melodie și cuvintele textului. Această melodie era interpretată zilnic într-o singură voce de întreaga adunare.

De-a lungul istoriei, imnul Reformațiunii a fost o sursă de inspirație pentru mulți interpreți și compozitori. De la armoniile lui Johann Walter, un muzician și prieten apropiat al marelui reformator, până la geniul lui Johann Sebastian Bach și la marea Simfonie a 5-a a lui Felix Mendelssohn, corul lui Luther acompania viața bisericii.

Martin Luther și Johann Walter au introdus cântarea de cor în serviciul liturgic. Interesul său de a face evanghelia ușor de înțeles l-a condus să o transforme prin limbajul poporului. Abilitatea sa de muzician și poet a făcut ca melodiile populare și melodiile de zi cu zi ale oamenilor să intre în biserică și să rămână în psalmodia închinării. Noul conținut era oferit de Scriptură și noua unealtă didactică îi permitea să îl facă cunoscut chiar celor mai simpli din comunitate.

Cântarea congregațională a fost întemeiată în acea perioadă și de atunci toate comunitățile creștine au participat prin vocea lor de laudă și conținutul teologic. Ceea ce a realizat Luther cu predicarea sa în învățăturile de zi cu zi a fost întărit de imnurile din timpul închinării. Această caracteristică a protestantismului a fost dezvoltată constant și astăzi cântările, imnurile, și melodiile se înmulțesc în multe cărți de cântări. Ele exprimă, după cum a făcut și Luther în trecut, sentimentul melodic al comunității, încununând închinarea cu tot felul de cântări și melodii.

În prezent există numeroase studii privind efectele fiziologice, psihologice și sociale ale muzicii, dansului și mișcărilor ce le pot însoți, practici, în trecut inconștiente, astăzi probate științific, ce însoțesc serviciile religioase ale diferitelor religii și confesiuni, cele neoprotestante, în mod deosebit. Personal am participat la astfel de evenimente (în țară, SUA și Canada), respectiv am văzut emisiuni TV și am vizionat video-clipuri, inclusiv cu muzică de peste 90% din serviciul religios (SUA, Florida).

Spre ghinionul meu, apartenența la Cultul Religios Baptist avea să îl afecteze și pe tatăl meu (și, pe cale de consecință, și pe mine), șef de tren la Căile Ferate Române, membru (după 1944) al Partidului Social Democrat. În 1948 a avut loc *unificarea* acestui partid cu Partidul Comunist Român, ocazie însoțită de o *verificare* a celor ce urmau să constituie partidul unificat – Partidul Muncitoresc Român PMR. Tatăl meu nu a fost integrat în noul PMR, motivația invocată fiind „lipsa de activitate” și „apartenența la Cultul Religios Baptist, ce se considera, așa cum s-a arătat mai sus, că avea legături cu Americanii”. În ceea ce mă privea, situația a devenit echivalentă cu „tatăl, exclus din partid”, ceea ce, de asemenea, a umbrit calitatea mea de membru al PMR (și, mai apoi, membru al PCR), devenind, pentru ignoranți și „binevoitori” (mai ales!) un “*second hand*” membru de partid.

În paralel cu activitățile în comunitatea neoprotestantă la care am făcut referire mai sus, urmam și cursurile de religie (ortodoxă) ale liceului al cărui elev eram.

Perioada cuprinsă între 16÷17 ani, reprezintă o perioadă dramatică a vieții mele – perioada devenirii mele „ateu”. A fost, paradoxal, transformarea dintr-un religios militant într-un ateu declarat, spre regretul familiei și a „fraților” pe care, în pofida noilor mele convingeri, nu am încetat să-i stimez, pentru viața morală, corectitudine și „iubirea de semeni” ce-i caracterizează (majoritatea).

Analizând acum transformarea mea spirituală din acea perioadă, mi-o explic prin conștientizarea numeroaselor contradicții ale Bibliei iudeo-creștine, pe care o cunoșteam așa de bine, cât și prin acumularea de cunoștințe din domeniul științelor naturale, ceea ce m-a condus la concluzii ca cele exprimate și de actualul Papă Francisc I-ul: „... Biblia este o carte frumoasă, dar ca și în alte scrieri vechi importante, unele pasaje sunt depășite. Unele chiar ne îndeamnă la intoleranță și prejudecăți. A venit timpul să reinterpretăm aceste versete...!” [extrase și comentarii <http://www.comorinemuritoare.ro/acta/papa-francisc-i-nu-exista-iadul-eva-si-adam/>].

Așadar „ateu”! Acesta era reproșul opiniei publice conservatoare (în prezent 40-80 % din populația unor țări ca Franța, Germania, Norvegia, Suedia, ș.a. este atee)

Orientări politice nonconformiste

*Comuniștii autentici nu trebuiesc căutați,
neapărat printre cei cu „funcții” sau printre
cei cu dosar „curat”*

Autorul

Nu îmi dau seama de ce, dar am crescut în spirit *filogerman*. Începutul l-au constituit cele știute despre comunitățile de *nemți* din satele românești – ordine, hărnicie, corectitudine („ein Mann, ein Wort” – „cuvântul dat se respectă”), lucruri relatate, inclusive, de tatăl meu, fiu de țărani cu pământ puțin, angajat, în prima tinerețe, ca argat la un stăpân *neamț* dintr-un sat din vecinătate. Cele știute s-au amplificat pe măsura cunoașterii marilor realizări ale culturii, științei și tehnicii germane, cunoaștere promovată și în „*cercul de limbă germană al elevilor liceului*”, „cerc” din care făceam și eu parte. Printre membri cercului era și Ovidiu Cotruș, ce avea să devină un poet și critic, condamnat pentru *vederi legionare*. Eu însumi aveam, în perioada respectivă (la vârsta de 14-16 ani) *simpatii legionare*, fără a face parte din partidul ce își asuma doctrina respectivă și fără a participa în vreun fel la acțiunile legionarilor (nu aveam cunoștință despre genocidul nazist; un lucru graitor privind sentimentele mele față de evrei este și faptul că un *bun prieten al vieții mele* a fost un evreu, fost deținut al lagărului de exterminare nazist de la Buchenwald)... „Simpatiile” din adolescență, menționate mai sus, le-am declarat în adeziunea de înscriere în Partidul Comunist (1946), declarație ce avea să mă facă, mai târziu, un membru de partid „*de mâna doua*”, cu toate consecințele ce rezultau din această situație - o continuă verificare în partid și supravegherea securității.

Așa dar, încă două „etichete” – „filogerman” și „simpatizant al mișcării legionare”! lucru cercetat de organele de partid, ceea ce putea să conducă la excluderea mea din partid, lucru care, din fericire, nu s-a întâmplat, dar a contribuit la *marginalizarea* mea. Aceste *etichete* au fost folosite cu multă viclenie de „*prieteni*” (membrii de partid din oportunism și, în fapt, „*dușmanii din interior*” ai acestuia, cu „*poziții*”, formând ceea ce, acum, am putea numi „*stat paralel*”, ce a dus, în cele din urmă, la prăbușirea socialismului în fostele state socialiste) din mafia universității al cărui cadru didactic eram.

Una din cele mai perfide *etichetări*, nedeclarată dar avută în vedere și „*subînțeleasă*”, privitor la persoana mea, a fost faptul că am studiat în URSS și, „*pe cale de consecință*”, eram ceea ce exprimă cunoscutele etichetări ce nu conțin nici în prezent: „*școlit la Moscova*”, „*filorus*”, „*agent sovietic*”, *KGB-ist*, etc. (în „*perioada ceaușistă*” situația mi-a fost confirmată de către un bun prieten, contactat, în acest scop, de către persoana ce răspundea de instituția în care îmi desfășuram activitatea cât și de faptul că mi s-a respins cererea de deplasare în URSS, unde am fost invitat a participa la sărbătorirea centenarului Institutului Politehnic din Leningrad al cărui absolvent eram).

Atmosfera antisovietică, după cum se știe, era întreținută chiar de către secretarii generali ai Partidului Comunist Român Gheorghiu Dej și Nicolae Ceaușescu, suspectați, de mine, a fi fost agenți infiltrați în rândurile comuniștilor de către Serviciile de Siguranță ale României „*moșier-capitalistă*” (problemă sugerată inclusiv de faptul că în timpul diversiunii din anul 1989 lui Ceaușescu i se pregătea acordarea de „*azil politic*” în SUA, lucru care, din motive necunoscute nouă, nu a mai avut loc, a fost sacrificat. Suspectarea de a fi *filorus*, așa cum am arătat mai sus, a fost și este și în prezent, rezultatul manipulării permanente a populației țării împotriva Rusiei, în favoarea puterilor capitaliste, doritoare a acapara enormele resurse economice ale acestei întinse, pe două continente, țări, inclusiv antrenarea țărilor din vecinătatea acestea, la războaie de agresiune împotriva ei (agresiunile napoleonică și hitleristă și altele – Războiul Crimeei ș.a.), cu urmări nefaste și pierderi de milioane de vieți omenești, și pierderi de oportunități considerabile ce puteau rezulta din politici de bună vecinătate (poate fi amintită, pentru România, câștigarea independenței față de Imperiul Otoman în urma Războiului ruso-turc 1877-1878).

Consecințele nefaste ale politicilor la care s-a făcut referire, ce m-au afectat, din păcate, și pe mine, poate fi ilustrată cu recentul eveniment, reletat de mass- media, prezentat mai jos.

Ministrul de Externe al Poloniei, Jacek Czaputowicz a anunțat că în instituția pe care o conduce nu au mai rămas absolvenți ai Institutului diplomatic de la Moscova (MGIMO).

.....

„*Am putea spune deja că toată conducerea instituției a fost înlocuită în proporție de 100%. Astăzi, în funcțiile de conducere nu există persoane, atât în țară, cât și la misiunile diplomatice, ... absolvenți ai MGIMO*”, a declarat oficialul polonez ... Șeful diplomației poloneze a menționat că nici în cadrul Ministerului de Externe și nici în misiuni diplomatice nu mai sunt absolvenți ai Institutului de Stat

pentru Relații Internaționale al Ministerului Afacerilor Externe al Federației Ruse (MGHIMO), iar în 2016 au fost angajați 435 de noi diplomați ...

O altă filă de „dosar”. Eroare judiciară - „Pușcăriașul” nevinovat.

Cele relatate mai jos s-au întâmplat și le-am aflat *la câteva zile după susținerea Examenului de Diplomă* (Diplomă de Excelență), la Institutul Politehnic din Leningrad a cărui student am fost (1948-1953). Urma să mă reîntorc definitiv, în țară, peste câteva zile, când, din partea mamei, mi s-a comunicat că în urma unui accident feroviar petrecut pe șantierul de construcție a Canalului Dunăre-Marea Neagră tatăl meu a fost condamnat la 3 ani de închisoare. Ajuns în București, am întrerupt călătoria spre casă (Timișoara) și m-am îndreptat spre Constanța, unde am cerut audiență la Procuratura Județului Constanța, pentru a afla ce s-a întâmplat. Relatându-mi-se cele întâmplate, mi-am dat seama că s-a făcut o eroare judiciară, de ceea ce i-am convins și pe procurorii cu care am discutat. Mi s-a recomandat să mă adresez organelor superioare ale procuraturii, ceea ce am și făcut la reîntoarcerea în București, începând cu o audiență la Procurorul General al României.

Pe șantierul de construcție a Canalului Dunăre-Marea Neagră, în anul 1953, a avut loc un accident feroviar care, după cum se va vedea, mi-a afectat și el „imaginea politică”. A avut loc ciocnirea a două trenuri ce deserveau lucrările de pe șantierul menționat. Tatăl meu era „șef de tren” al unuia din trenurile ce s-au ciocnit grav. La procesul judiciar ce a urmat, deși nevinovat (cum s-a dovedit la rejudecarea cazului), tatăl meu a fost și el condamnat la 3 ani de detenție (așa dar, pușcăriaș!), din care, până la rejudecarea cazului, a executat 11 luni din pedeapsă pe șantierul amintit și pe un alt șantier de construcției a unei centrale electrice. La rejudecarea cazului, tatăl meu și mecanicul trenului cu pricina, condamnați fără vină, au fost achitați și reîncadrați la CFR, în funcțiile ce le-au avut înainte de accident (fără recuperarea prejudiciilor materiale).

Condamnarea amintită (din eroare judiciară) nu a rămas, însă, în ceea ce mă privește, fără urmări, condamnarea nedreaptă rămânând, totuși, „obiect” al dosarului meu de partid, care, împreună cu celelalte „păcate” din dosarul subsemnatului (menționate deja în acest capitol al „paginilor amare” ale biografiei mele), urmau să constituie obiectul unor interpretări subiective (sau rău intenționate) și ale unor „verificări repetate” privind calitatea mea de membru de partid (PCR) cât și marginalizarea mea, de către cei ce nu au uitat că subsemnatul am fost printre *primii comuniști* ai Școlii Politehnice din Timișoara, fapt ce nu mi-a fost iertat de către „binevoitorii” mei, unii deveniți, cu timpul, *membrii de partid „cu funcții”*, în Centrul Universitar Timișoara și chiar la nivel național! (șefi de catedre, decani, prorectori, rectori, activiști de partid la nivelul organelor CC al PCR/M).

Pe de altă parte, obiectiv privind obiectiv lucrurile, îmi dau seama că „păcatele” din dosarul subsemnatului (menționate deja), constituiau suspiciuni justificate privind posibilitatea infiltrării de agenți ai unor „servicii” în PCR (ca de altfel în toate partidele și organizațiile și organismele politice, mai ale „la vârf”). Istoria, începând cu cele mai vechi timpuri, ne oferă un șir nesfârșit de astfel de situații. Amintesc, fugitiv, doar

câteva – legedarele biblice Dalila, Iudita, Jezebel, „apostolul” Pavel (opinie personală, dar nu numai – a se vedea: Mungiu Pipidi, „Evangheliști”), militari - generalii Stănculescu, Iulian Vlad, etc., la Români, scriitori - Daniel Defoe, Saint Germain, Ernest Hemingway, Ioan Slavici, Petre Constantinescu-Iași, conducători de state (opinii personale) - Broz Tito, Dubcek, Gheorghiu Dej, Nicolae Ceaușescu, Gorbaciov, Sefarnadze, etc., diplomați (Mihai Pacepa, Mircea Răceanu), conducători, religioși, etc.

În concluzie, în ceea ce mă privește: ghinion! (expresie atribuită cu ironie și actualului „iubit” conducător, președintele, fost primar al Sibiului, care, la întrebarea cum și-a făcut șase case din meditații, cum susține, iar alți profesori nu au reușit, a răspuns: „ghinion!”)

Cu toată experiența dureroaselor consecințe ale celor relatate mai sus, am rămas fidel idealurilor socialiste îmbrățișate în urmă cu mulți ani (anul 1946, când puterea politică era încă în mâinile reprezentanților orânduirii capitaliste – guvernele generalilor Sănătesc, Rădescu și Regele Mihai) și convingerii că ele reprezintă viitorul omenirii și, prin alegerea mea, voi „bine merita” în memoria viitorimii.

Cunoscător al *Scripturilor*, din experiențele de viață, anterioare, despre care am făcut deja vorbire, metaforic vorbind, *comunismul* l-am perceput atunci ca fiind realizare a promisiunilor făcute de Isus Cristos umanității, în „*Fericirile*”, exprimate în Evanghelia lui Luca (Cap.6):

Ferice de voi, care sunteți săraci, pentru că Impărăția lui Dumnezeu este a voastră!

Ferice de voi, care sunteți flămânzi acum, pentru că voi veți fi săturați! ...

Ferice de voi, când oamenii vă vor urâ, vă vor izgoni dintre ei, vă vor ocări, și vor lepăda numele Vostru ... !

Dar, vai de voi, bogaților, pentru că voi v-ați primit aici mângâerea! ...

Promisiunile de mai sus îndreptătesc cererea din rugăciunea „Tatăl nostru” - „**vie Împărăția Ta!**”, orânduire ce va fi *comunistă* ! („extrapolarea” autorului).

În spiritul celor de mai sus, mărturisesc cu toată sinceritatea, că gândul de *inavușire* mi-a fost străin, aspirația supremă ce m-a animat, toată viața, fiind „*cunoașterea*” și „*binele aproapelui*” (vecin, concetățean, coleg, de orice condiție socială, naționalitate, religie, opinii personale, etc.), a fi „*un om bun*”.

Așa să-mi ajute Dumnezeu !

SECRETUL SUCESELOR MELE

Mulțumit fiind de viața trăită, în momentele de bilanț, când apar, conștientizez sursele vieții personale împlinite cât și ale succeselor profesionale, atâtea câte au fost; aceste surse fiind: *munca, perseverența, simțul datoriei, corectitudinea și înțelegerea și sprijinul, până la sacrificiu, a neprețuitei mele consoarte Liliana:*

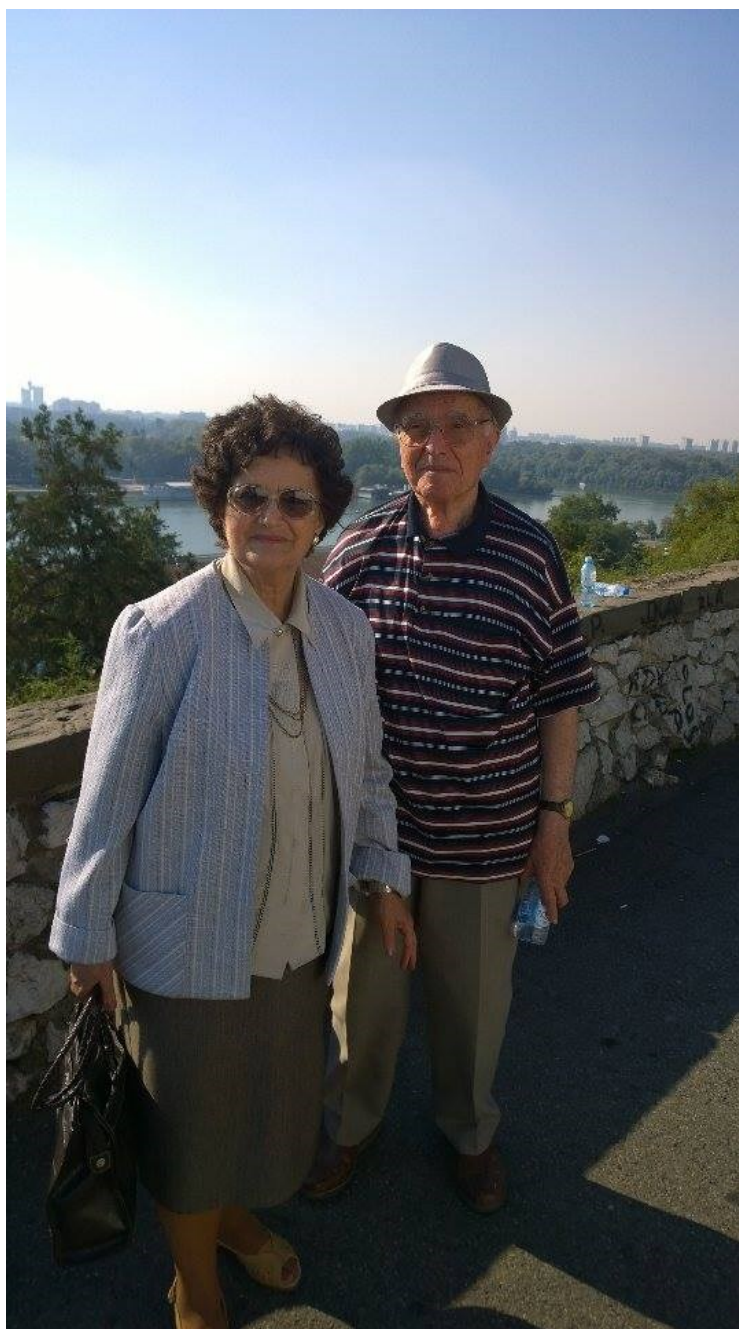
Neprețuita soție Liliana, la 84 de ani, iubitoare și iubită de florile ei

*„Frumoasă de lumea uimește,
La necaz nu se pierde 'ndrăznește,*

*Și 'n coliba ce arde răzbește!
Ġingașă, și pe-ai săi ocrotește”*,

*LA 81, RESPECTIV 89 ANI
(la Belgrad, 2016)*

LA 81, RESPECTIV 89 ANI (2016)

(la Belgrad, în „CETATE”, deasupra DUNĂRII, locul victoriei Europei Creștine, prin Iancu de Hunedoara, împotriva Turcilor)

„ULTIMUL DRUM”

(LA ȘCOALA ÎN CARE, TIMP DE 55 DE ANI, AM PARTICIPAT LA „ODISEA”
AUTOMATICII PE MELEAGURILE TIMIȘENE)

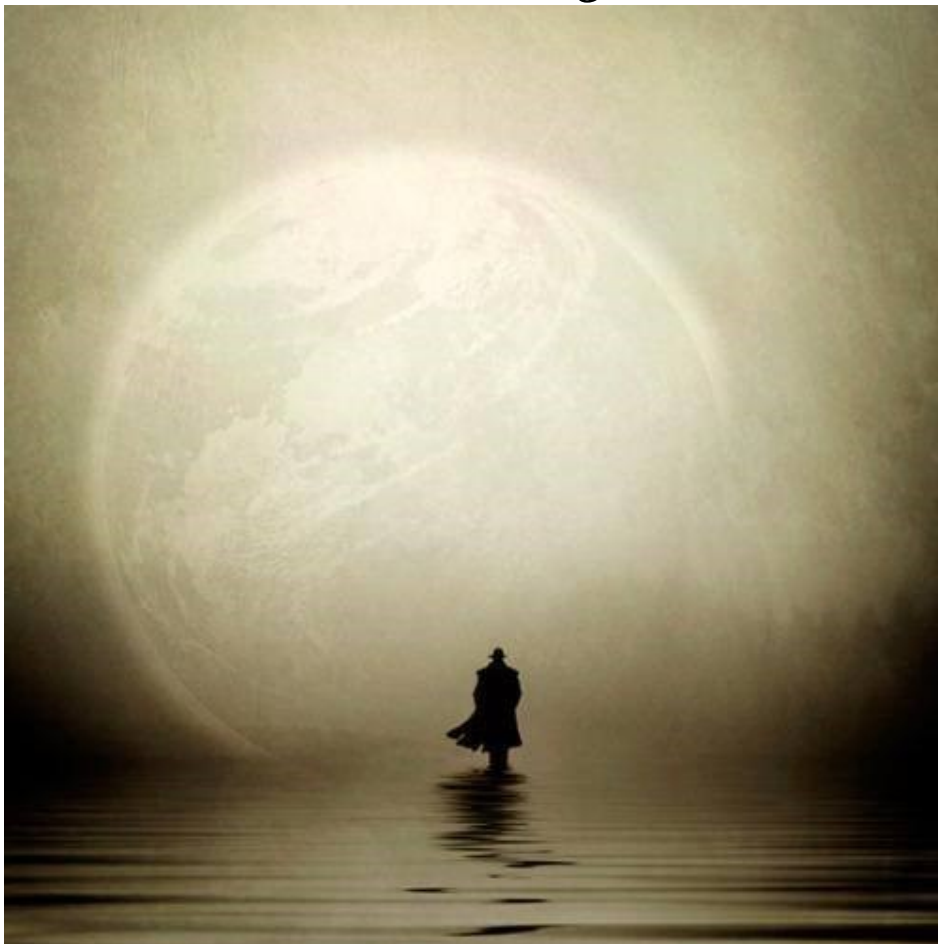

(Sub privirile lui Traian Lalescu
primul rector al ȘCOLII POLI-
TEHNICE DIN TIMIȘOARA)

Satisfăcut !!!

Adio „școala” mea dragă!

*„Merg acas’, merg acas’, Sunt un om ce merg-acas’.
E iniște-acum când, tocmai, merg acas’.
Nu-i departe, doar o ușă deschisă ne desparte.
Tot lucru-i isprăvit, grijile-s de-o parte, nimic nu mă mai miră;
Mama-i acolo așteptându-mă, și tata mă așteptă,
Lume multă-i strâns’ acol’, toți prietenii ce-i știu.”*

“Going home”
[<https://youtu.be/AAw78FOkhZs>]

*„Acolo, noapte nu va fi,
Va fi numai lumină!”*

Cântec inspirat din „Apocalipsa”; interpretarea - Laura Bretan
[<https://youtu.be/RzHfWrqpI7w>]

*UNIVERSULUI
INFINIT
ȘI LEGILOR LUI
ÎMI ÎNCRĂDINȚEZ
FIINȚA !*

„Mai aproape, Doamne, către tine”

(Melodie - muzica: Lowell Mason, versuri: Sarah Adam, interpretată pe *Transatlanticul* „Titanic”, ce se scufunda în apele Oceanului Atlantic, la 10 aprilie 1912)
[<https://youtu.be/xaxrY1rxZKE>]

*Mai aproape Doamne către Tine,
Deși e grea crucea pentru mine,
Totuși cântarea mea este totdeauna
„Mai aproape Doamne” către Tine.*

*Când soarele-apune, singur fiind,
Pe piatră-mi plec capul, cel ostenit,
În visul meu și-atunci, o las' ca să
ajung*

Mai aproape Doamne, către Tine.

DEDICAȚIE ;

*Familiei,
Tutoror colegilor,
colaboratorilor,
prietenilor și tuturor
celor cu care,
în vreun fel,
ne-am cunoscut !*

„Din repaos m-am născut,
Mi-e sete de repaos.”
(Eminescu, poezia „Luceafărul”)

*„INFINITA ȘI
VEȘNICA
EXISTENȚĂ”
FIE CU VOI*

-SFÂRȘIT-

ANEXĂ

Momente din istoria învățământului de automatică la Universitatea Politehnică Timișoara (UPT) și implicarea în promovarea automatizărilor și a învățământului de automatică în Centrul Universitar Timișoara și Zona de Sud-Vest a României

1. Preliminarii.

Automatica, alături de electronică și informatică, a fost factor determinant al „*celeia de a doua revoluții industriale*” din cea de a doua jumătate a secolului încheiat recent. Acest lucru explică intensitatea activității Academiei Române de promovare a automatizărilor prin înființarea, în anii '50, a *Comisiei de Automatizare a Academiei Române* (1956), sub președinția academicianului Grigore Moisil, Doctor în Matematică, Profesor la Universitatea din București, cu contribuții importante în domeniul „Logicii Matematice”, unul din suporturile teoretice ale „automatelor finite”. Din *Comisie* au făcut parte personalități de seamă ale domeniului: acad.dr.ing.prof. Corneliu Penescu (șeful Catedrei de Automatică de la Institutul Politehnic București IPB, fondatorul școlii românești de automatică, specialist cu o vastă experiență în domeniul automatizărilor în electroenergetică, una dintre principalele ramuri ale economiei, alături de industria chimică, beneficiare ale tehnologiei conducerii automate a proceselor), acad.prof. Aurel Avramescu (specialist de renume în domeniul electrotehnicii, de la IPB), prof.dr.ing. Sergiu Călin, (decanul Facultății de Automatică de la IPB), dr.ing. Constantin Apetrei (directorul Institutului de Energetică al Academiei Române), ing. Marcel Sârbu (directorul Institutului de Automatizări IPA București), ing. Ilie Papadache (specialist consacrat în domeniul automatizărilor în industria petrochimică), dr.ing. Nicolae Budișan (unul dintre primii, în România, „*doctor inginer*” în domeniul automatizărilor), cercetător științific principal la Centrul de Cercetări Tehnice din Timișoara, al Academiei Române, singurul reprezentant, din *Comisie*, al „provinciei” specialist în domeniul acționărilor automatizate, ș.a. *Comisia de Automatizare a Academiei Române* avea competențele organizării de conferințe, cursuri, consultanțe, analize, sprijin pe lângă organele de decizie pentru tot ceea ce însemna promovarea automatizărilor – unități de cercetare, proiectare și producție, învățământ, etc. Ca urmare a demersurilor *Comisiei de Automatizare a Academiei* au fost înființate *Colectivele ale Comisiei* în rețeaua din teritoriul a *Academiei*, dintre care primul (1963) pe lângă *Baza de Cercetări Științifice a Academiei Române*, având-ul ca președinte pe ing. Alexandru Rogoian (Profesor la Institutul Politehnic Timișoara, constructorul primului calculator electronic din România *MECIPT 1*, și promotorul învățământului de calculatoare în România) și, ca secretar, pe dr.ing. Nicolae Budișan (cu contribuții tehnico-științifice valoroase și de largă perspectivă în ingineria electrică și de automatizare a

acționării și a grupurilor electrogeneratoare, cercetător științific principal la *Baza Timișoara a Academiei Române* și viitor promotor, organizator și îndrumător al învățământului de automatică la Institutul Politehnic din Timișoara). Din *Biroul Colectivului de Automatizări Timișoara* au mai făcut parte prof.dr.ing. Toma Dordea, profesor la IPT, cu importante contribuții în domeniul *mașinilor electrice* și promotor al convertorului de mare putere *cu contact alunecător*, dr. în Fizică Mircea Zăgănescu (conferențiar la Universitatea de Vest Timișoara, cu importante contribuții în domeniul materialelor semiconductoare), ing. Wiliam Lowenfeld (ș.l. la IPT, constructor, alături de conf.dr. în matematică Iosif Kaufmann, al celei de-a doua generație de calculatoare electronice IPT. Sub egida *Colectivului de Automatizări Timișoara* au fost organizate numeroase acțiuni de promovare a domeniului: conferințe, cursuri, sesiuni și ședințe de comunicări tehnico-științifice (Timișoara, Reșița, Arad, Oradea) iar *prin Comitetul pentru Învățământul Automaticii al Comisiei de Automatizări a Academiei Române s-a acționat în direcția înființării de secții de automatică în instituturile de învățământ superior din întreaga țară.*

2. Contribuții la înființare și pionier al Învățământului de Automatică la Institutul Politehnic din Timișoara

Cu sprijinul Comitetului pentru Învățământul Automaticii al Academiei Române, la Institutul Politehnic din Timișoara, la demersurile sprijinite de rectorul acad. Ion Anton, decanul Facultății de Electrotehnica acad. Toma Dordea, prof. Alexandru Rogojan, șeful Catedrei de Electronică și Măsurări Electrice și prof.dr.ing. Nicolae Budișan, de la aceeași catedră, în cadrul Profilului de Automatică și Calculatoare din nomenclatorul Ministerului Învățământului, a fost înființată *Opțiunea de Studii de Automatică* (1974).

Prof.dr.ing. Nicolae Budișan s-a afirmat în calitate de coordonator al întregii activități de organizare și dezvoltare a procesului de învățământ și cercetare științifică – recrutarea cadrelor didactice și a personalului auxiliar, asigurarea spațiilor de laborator și dotarea cu baza materială a acestora, elaborarea de materiale didactice, organizarea activității de cercetare științifică a cadrelor didactice și a cercurilor științifice studențești. Primul nucleu al *colectivului de automatică* de la IPT a fost constituit din: prof.dr.ing. Nicolae Budișan, prof. asociat dr.ing. Dan Teodorescu, cunoscut prin numeroase realizări de echipamente electrice și de automatizare (mașina de inducție amplificatoare, etc.), laureat al *Premiului de Stat*, prof. asociat. ing. Octavian Mureșan, directorul Centralei Electrice Arad, specialist în domeniul echipamentelor electroenergetice, ulterior director al Uzinelor Chimice Govora.

3. Scurtă istorie a învățământului de automatică la Universitatea Politehnica Timișoara (UPT)

1960 – Primul curs (cu caracter obligatoriu) de „*Elemente de Electronică și Automatică*” la IPT, predat la Facultatea de Mecanică de către dr.ing. Nicolae Budișan, la inițiativa acad.prof.dr.ing. Ioan Anton și organizarea primelor lucrări de laborator de automatizări în Laboratorul de Mașini Hidraulice;

1961 – Primul curs (facultativ) de „*Automatizări*” predat la Facultatea de Electrotehnică de către dr.ing. Nicolae Budișan;

1963 – Primele cursuri, cu caracter obligatoriu, de „*Automatizări și Telecomenzi*”, predate la Facultatea de Electrotehnică, Secțiunile de Electromecanică și Electroenergetică, de către conf.dr.ing. Nicolae Budișan, conf. asociat ing. Octavian Mureșan, conf. Asociat ing. Dan Teodorescu, conf.dr.ing. Ioan Babuția și asist. Iosif Hofmann. S-a constituit primul colectiv cu sarcini didactice și de cercetare științifică și primul laborator de automatizări, la Catedra de Măsurii și Centrale Electrice;

1967 – În urma unor măsuri organizatorice, se înființează Catedra de Calculatoare, Electronică și Automatică;

1972 – În urma unei noi reorganizări, se înființează Catedra de Electronică, Automatică și Măsurii;

1974 – Se înființează Specializarea de Automatică în cadrul Profilului de Automatică și Calculatoare din nomenclatorul Ministerului Învățământului, cu cursurile specifice noii specializări, și încadrarea corespunzătoare cu cadre didactice – „*vechea gardă*”: prof.dr.ing. Nicolae Budișan, prof.dr.ing. Ioan Babuția, șef lucrări ing. Toma Dragomir, șef lucrări ing. Ștefan Preitl, șef lucrări ing. Petru Mătăsariu (actualmente în Germania), șef lucrări ing. Octavian Proștean, asist.ing. Emil Petriu (actualmente prof. PhD la Universitatea din Ottawa Canada), asist.ing. Emil Luzan, asist.ing. Marius Petrucescu, asist.ing. Toma Hentea (actualmente prof. PhD la Universitatea Purdue Calumet, Hammond, SUA), șef lucrări ing. Dan Ionescu (actualmente prof. PhD la Universitatea din Ottawa, Canada);

1976 – Este terminată noua clădire a Facultății de Electrotehnică din b-dul Pârvan nr. 2, și Catedra de Electronică, Automatică și Măsurii obține un sediu nou, sporind substanțial numărul cadrelor didactice de la *Specializarea de Automatica* – „*mai tânăra gardă*”: asist.ing. Ioan Mureșan, asist.ing. V. Mureșan (actualmente în Germania), asist.ing. Onuț Lungu, șef lucrări ing. Sorin Fericean (actualmente în Germania), asist.ing. Elena Văcărescu (actualmente în Italia) și numărul laboratoarelor, inclusiv cele de automatică și dotarea acestora;

1979 – Prima promoție de ingineri automatiști cu specializarea „*Automatizări Industriale*”;

1981 – Primul curs de automatică la Facultatea de Construcții – „*Automatizarea Instalațiilor din Construcții*”, predat de prof.dr.ing. Nicolae Budișan,

1990 – Se înființează Catedra de Calculatoare și Automatică;

1983 – Prima promoție de ingineri automatiști cu specializarea „*Conducerea Proceselor cu Calculatorul*”;

1990 - Se înființează Facultatea de Calculatoare și Automatică, avându-l ca decan pe prof.dr.ing. Voicu Groza,

- Se înființează Catedra de Automatică, avându-l ca șef de catedră pe prof.dr.ing. Ioan Mureșan,

- Se introduc, în planurile de învățământ ale Specializării de Automatică, Direcțiile de Aprofundare: „Sisteme *Informaționale* de Conducere a Proceselor”, „Ingineria Programării Orientate pe Aplicații” și „Automatizări Industriale”

1991 – Se schimbă denumirea facultății în „Facultatea de Automatică și Calculatoare”;

1993 – Se înființează profilul „Știința Sistemelor și Știința Calculatoarelor”;

1994 – În profilul „Știința Sistemelor și Știința Calculatoarelor”, ciclul „Studii Aprofundate” (master), se introduce specializarea „Abordări Moderne în Conducerea Informațională”;

1996 – „*Catedra de Automatică*” se transformă în „*Departamentul de Automatică și Informatică Industrială*”;

1997 – În cadrul Profilului „Știința Sistemelor” se introduce pregătirea de tip „colegiu” cu Specializarea „Informatică Aplicată” (studii de 3 ani),

– La Studii Aprofundate (master) se introduce Specializarea „Sisteme Automate”;

2004 – Se schimbă denumirea departamentului în „Automatică și Informatică Aplicată”.